

CALEA CĂTRE HRISTOS

Ellen G. White

Capitolul 1

Iubirea lui Dumnezeu față de om

Natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este izvorul vieții, al înțelepciunii și bucuriei. Priviți la lucrurile minunate și frumoase din natură! Gândiți-vă la minunata lor adaptare nu numai la nevoile și fericirea omului, ci ale tuturor creaturilor! Lumina soarelui și ploaia care înveselesc și reîmprospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre Iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care are grijă de nevoile zilnice ale tuturor făpturilor Sale. În cuvinte frumoase psalmistul spune:

„Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, Și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna, Și saturezi după dorință tot ce are viață”. Psalmii 145, 15.16.

Dumnezeu a făcut pe om în mod desăvârșit sfânt și fericit; pământul, așa minunat cum a ieșit din mâna Creatorului, nu purta nici o urmă de decădere sau umbră de blestem. Călcarea legii lui Dumnezeu: legea iubirii: aceasta a adus nenorocire și moarte. Și totuși, în mijlocul suferințelor care sunt un rezultat al păcatului este descoperită dragostea lui Dumnezeu. Este scris că Dumnezeu a blestemat pământul din cauza omului. (Geneza 3, 17.) Spinii și pălămida: dificultățile și încercările care au făcut ca viața lui să fie plină de trudă și grijă: au fost rânduite însă spre binele său, ca o parte a disciplinei necesare în planul lui Dumnezeu pentru ridicarea

păcătosului din ruina și degradarea aduse de păcat. Lumea, deși decăzută, nu este toată numai necaz și mizerie. Chiar în natură se află solii de nădejde și mângâiere. Scaieții sunt plini de flori iar spinii sunt acoperiți cu trandafiri.

„Dumnezeu este iubire” este scris pe fiecare boboc de floare ce stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică. Păsărelele încântătoare care fac să răsunе aerul cu trilurile lor înveselitoare, florile atât de delicat colorate care în desăvârșirea lor își răspândesc parfumul, copacii falnici ai pădurii cu bogatul lor frunziș de un verde viu: toate mărturisesc despre grija părintească și iubitoare a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a face fericiți pe copiii Săi.

Cuvântul lui Dumnezeu descoperă caracterul Său. El însuși a făcut și face cunoscut iubirea și mila Sa infinită. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta”, Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea”. (Exod 33, 18.19.) Aceasta este slava Sa. Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise „Și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul»”. (Exod 34, 6.7.) „El este milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate”, pentru că „Îi place îndurarea”. (Iona 4, 2; Mica 7, 18.)

Dumnezeu a legat inimile noastre de El prin nenumărate dovezi ale iubirii Sale din ceruri și de pe pământ. El a căutat să ni Se

descoperire prin lucrurile din natură și prin cele mai profunde și gingașe legături omenești pe care inimile noastre le pot cunoaște. Totuși, toate acestea nu oglindesc decât imperfect iubirea Sa. Cu toate aceste dovezi evidente, vrăjmașul a tot binele a orbit mintea oamenilor, așa încât ei privesc spre Dumnezeu cu teamă, închipuinduși-L ca fiind sever și neiertător. Satana a determinat pe oameni să considere pe Dumnezeu ca fiind o ființă al cărei atribut principal este judecata severă, unul care este un judecător aspru, un creditor brutal și neînduplecat. El a înfățișat pe Creator ca pe unul care pândește cu multă atenție ca să poată observa greșelile și păcatele oamenilor și să poată aduce asupra lor judecățile cerului. Însă pentru a îndepărta această umbră întunecată și pentru a descoperi lumii iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, Domnul Isus a venit să trăiască printre oameni.

Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri ca să ne descopere pe Tatăl. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. (Ioan 1, 18.) „Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere”. (Matei 11, 27.) Când unul dintre ucenici l-a adresat rugămintea: „Doamne, arată-ne pe Tatăl”, Domnul Hristos i-a răspuns: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»” (Ioan 14, 89.)

Descriind scopul misiunii Sale aici, pe pământ, Domnul Hristos spunea: „Dumnezeu M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc

robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii «să dau drumul celor apăsați»”. (Luca 4, 18.) Aceasta a fost lucrarea Sa. El umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei ce erau apăsați de diavolul. Erau sate întregi unde în nici o casă nu se mai auzea vreun geamăt datorat bolii, pentru că Domnul Hristos trecuse prin ele și vindecase toate suferințele. Lucrarea Sa dădea mărturie despre misiunea Sa divină. Dragostea, mila și compasiunea erau manifestate în fiecare act al vieții Sale, inima Sa se deschidea cu multă simpatie fiilor oamenilor. El a luat asupra Sa natura omenească, pentru ca în acest fel să poată satisface mai bine nevoile omului. Oamenii cei mai săraci și cei mai umili nu se temeau să se apropie de El. Chiar și copilașii erau atrași de El. Aceștia simțeau o plăcere deosebită să stea pe genunchii Săi și să privească fața Sa expresivă, blândă și iubitoare.

Domnul Hristos nu ascundea adevărul, dar totdeauna îl rostea cu iubire. În legăturile Sale cu oamenii, El dădea pe față cel mai atent tact și o atenție profundă și plină de bunătate. El n-a fost niciodată nepolitic și n-a rostit nici un cuvânt aspru, nefolositor. N-a pricinuit niciodată unui suflet sensibil o durere inutilă. Domnul Hristos nu critica slăbiciunea omenească. El a rostit adevărul, dar totdeauna l-a rostit cu iubire. A denunțat fățarnicia, necredința și nedreptatea, dar lacrimile se simțeau în vocea Lui atunci când rostea muștrările Sale tăioase. El a plâns pentru Ierusalim, cetatea pe care o iubea, dar care a refuzat să-L primească pe El, care este calea, adevărul și viața. Ei L-au lepădat pe El, Mântuitorul, dar Domnul le arăta o blândețe plină de compasiune. Viața Sa a fost o viață de renunțare de sine și de o atentă purtare de grijă pentru alții. Orice

suflet era prețios înaintea Sa. În timp ce Se purta întotdeauna cu demnitate divină, El Se pleca cu gingășie spre fiecare membru al familiei lui Dumnezeu. Vedea în toți oamenii suflete căzute în păcat, pentru mântuirea cărora El venise. Acesta este caracterul Domnului Hristos, așa cum este descoperit în viața Sa.

Acesta este caracterul lui Dumnezeu, căci din inima Tatălui se revarsă asupra fiilor oamenilor torențele milei divine manifestate în Isus Hristos. Mântuitorul cel iubitor și milostiv era Dumnezeu „arătat în trup”. (1 Timotei 3, 16.) Domnul Hristos a trăit, a suferit și a murit pentru răscumpărarea noastră. El a devenit „om al durerii”, pentru ca noi să putem fi părtași de bucuria veșnică. Domnul Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său iubit, plin de har și adevăr să vină dintr-o lume de nedescrisă slavă într-o lume mânjită și poluată de păcat și întunecată de umbra morții și blestemului. El I-a îngăduit să părăsească sânul iubirii Sale și adorarea îngerilor spre a suferi rușinea, insulta, umilința, ura și moartea. „Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. (Isaia 53, 5.) Priviți-L în pustie, în Ghetsemani, pe cruce! Fiul fără prihană al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului. El, care era una cu Dumnezeu Tatăl, a ajuns să simtă în sufletul Său teribila despărțire pe care păcatul o aduce între Dumnezeu și om. Acest fapt a smuls de pe buzele Sale strigătul plin de durere: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27, 46.) Povara zdrobitoare a păcatului, conștiința teribilei lui grozăvii, a despărțirii păcătosului de Dumnezeu: acestea au fost cele ce au zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu.

Dar acest mare sacrificiu n-a fost făcut pentru a trezi în inima Tatălui iubire față de păcătos și nici pentru a-L determina să fie binevoitor a-l mântui. O, nu! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”. (Ioan 3, 16.) Tatăl nu ne iubește ca urmare a mării Sale jertfe aduse pentru noi, ci El a adus această jertfă pentru că ne iubește.

Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginită Sa iubire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5, 19.) Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia Ghetsemanilor, în moartea ispășitoare de pe crucea Golgotei inima Iubirii infinite a plătit prețul mântuirii noastre.

Domnul Isus spunea: „Tatăl Mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau”. (Ioan 10, 17.) Sau cu alte cuvinte: „Atât de mult vă iubește Tatăl meu, încât pe Mine Mă iubește mai mult pentru că Mi-am dat viața pentru mântuirea voastră. Făcându-Mă reprezentantul și garantul vostru prin jertfa vieții Mele, luând asupra Mea slăbiciunile trupului vostru și vinovăția voastră, Eu sunt și mai mult iubit de Tatăl Meu; căci prin sacrificiul Meu, Dumnezeu poate fi drept și totuși să îndreptățească pe cel care crede în Hristos”.

Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu nu putea înfăptui mântuirea noastră; căci numai El, care a fost la sânul Tatălui, putea să ni-L facă cunoscut, numai El care a cunoscut înălțimea și adâncimea dragostei lui Dumnezeu putea s-o facă să se manifeste. Nimic altceva decât sacrificiul infinit adus de Domnul Hristos în

favoarea omului decăzut nu putea să exprime iubirea lui Dumnezeu Tatăl pentru omenirea pierdută.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”. El L-a dat nu numai să trăiască printre oameni, să poarte păcatele lor ci să moară ca jertfă pentru ei. El L-a dat omenirii pierdute. Domnul Hristos trebuia să Se identifice pe Sine cu interesele și nevoile omenirii. El, care era una cu Dumnezeu, S-a legat de fiii oamenilor cu legături care nu aveau să fie rupte niciodată. Domnului Hristos „nu-I este rușine să-i numească frați”. (Evrei 2, 11.) El este Jertfa noastră, Apărătorul nostru, Fratele nostru, purtând chipul nostru omenesc înaintea tronului Tatălui și care pentru veșnicie este una cu neamul omenesc pe care l-a răscumpărat El, Fiul omului. Și toate acestea pentru ca păcătosul să poată fi ridicat din ruina și degradarea păcatului spre a putea reflecta iubirea lui Dumnezeu și a se împărtăși de bucuria sfințirii.

Prețul plătit pentru mântuirea noastră, sacrificiul infinit pe care L-a făcut Tatăl nostru din ceruri dând pe Fiul Său să moară pentru noi trebuie să trezească în noi idei foarte înalte despre ceea ce putem deveni prin Hristos. Pe măsură ce inspiratul apostol Ioan privea înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii lui Dumnezeu Tatăl față de lumea pierdută era cuprins de adorare și venerație. Negăsind un limbaj mai potrivit în care să exprime măreția și gingășia acestei iubiri, el a chemat lumea întreagă s-o privească. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”. (1 Ioan 3, 1.) Ce valoare dă faptul acesta omului! Datorită păcatului fiii oamenilor au ajuns robi ai lui Satana. Prin credința în jertfa ispășitoare a

Domnului Hristos, fiii lui Adam pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura noastră omenească, Domnul Hristos a înălțat omenirea. Cei păcătoși sunt astfel în poziția în care: prin legătura cu Domnul Hristos: pot în adevăr să devină vrednici de numele de „fii ai lui Dumnezeu”.

O astfel de iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai împăratului ceresc! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai profunde meditații! Iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are asupra sufletului o putere ce îi subjugă și aduce rațiunea în supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât vom studia mai mult caracterul divin în lumina crucii de pe Golgota, cu atât vom vedea mai mult mila, gingășia și iertarea împletite cu nepărtinirea și dreptatea și cu atât mai mult și mai clar vom discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei pline de gingășie care întrec cu mult dragostea și dorul unei mame pentru copilul ei neascultător.

Capitolul 2

Păcătosul are nevoie de Hristos

La început, omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. Ca ființă, el era desăvârșit și în deplină armonie cu Dumnezeu. Gândurile lui erau curate, iar scopurile sale, sfinte. Dar prin neascultare, puterile sale au ajuns pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Prin păcat, el a ajuns atât de slab, încât îi era imposibil, în propria sa putere, să reziste puterii răului. El a devenit rob al lui Satana și ar fi rămas astfel pentru totdeauna, dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod special. A fost scopul ispititorului de a zădărnici planul divin prin crearea omului și a umple pământul cu vaiet și pustiire ca apoi, arătând spre toate aceste rele, să le prezinte ca fiind rezultatul faptului că Dumnezeu a creat pe om.

În starea sa de nevinovăție, omul trăia într-o fericită comuniune cu El, „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. (Coloseni 2, 3.) Dar după păcătuirea sa, el n-a mai putut găsi deloc bucurie în sfințenie și, ca urmare, a căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. Aceasta este încă starea inimii nerenăscute. O astfel de inimă nu este în armonie cu Dumnezeu, și, deci, nu găsește nici o bucurie în comuniunea cu El. Păcătosul nu poate fi fericit în prezența lui Dumnezeu și de aceea va ocoli, se va retrage din compania ființelor sfinte. Dacă i s-ar îngădui să intre în ceruri, aceasta n-ar fi o bucurie pentru el. Spiritul iubirii neegoiste care domnește acolo: fiecare inimă răspunzând inimii iubirii infinite:

n-ar trezi nici un ecou în sufletul său. Gândurile, interesele și motivele sale ar fi străine de cele ce determină acțiunile ființelor fără păcat care locuiesc acolo. El ar constitui o notă discordantă în armonia cerului. Pentru el, cerul ar fi un loc de tortură și ar dori să se ascundă de Acela care este lumina și centrul bucuriei cerului. Nu este deci o hotărâre arbitrară din partea lui Dumnezeu aceea de a exclude pe cei răi din ceruri, căci propria lor nevrednicie face imposibilă prezența lor acolo. Pentru ei, slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ei ar prefera nimicirea numai ca să poată fi ascunși de fața Celui care a murit ca să-i răscumpere.

Este imposibil să scăpăm prin noi înșine, din prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul”. (Iov 14, 4.) Căci „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. (Romani 8, 7.) Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești: toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învioreze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire.

Mântuitorul spunea: „Dacă un om nu se naște din nou”, adică

dacă el nu primește o inimă nouă, dorințe noi, scopuri și motive noi, care să ducă la o viață nouă, el „nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3, 3.) Ideea că este necesară numai o dezvoltare a calităților bune care există de la natură în om este o fatală înșelăciune. „Căci omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește”. (1 Corinteni 2, 14.) „Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou.»” (Ioan 3, 7.) Despre Domnul Hristos este scris: „În El era viața și viața era lumina oamenilor”. (Ioan 1, 4.) El era singurul „Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Faptele Apostolilor 4, 12.)

Nu este suficient să-ți dai seama de bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința Lui și duiosia părintească a caracterului Său. Nu este de ajuns să discerzi înțelepciunea și dreptatea legii Sale, să vezi că ea este întemeiată pe principiul veșnic al iubirii. Apostolul Pavel a văzut toate acestea când a exclamat: „mărturisesc prin aceasta că Legea este bună”. „Așa că Legea, negreșit este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. Dar el a adăugat în amărăciunea și disperarea sufletului său: „dar eu sunt pământesc, vândut rob al păcatului”. (Romani 7, 16.12.14.) El tânjea după curățirea și neprihănirea pe care era neputincios să le dobândească prin sine însuși și aceasta l-a făcut să strige: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7, 24.) Acesta este strigătul care a izbucnit din inimile împovărate ale oamenilor din toate țările și din toate veacurile. Nu este decât un singur răspuns pentru toți: „Iată mielul lui Dumnezeu,

care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29.)

Multe sunt simbolurile, pildele prin care Duhul lui Dumnezeu a căutat să ilustreze acest adevăr și să-l facă clar sufletelor care tânjesc să fie eliberate de povara vinovăției. Când, după ce a păcătuit înșelând pe Esau, Iacob a fugit din casa tatălui său, el se simțea apăsător de greutatea vinovăției sale. Singur și fugărit cum era, despărțit de tot ceea ce făcea ca viața să aibă valoare, să-i fie dragă, singurul gând care, mai presus de toate celelalte apăsa asupra sufletului său a fost temerea că nu cumva păcatul său să-l fi despărțit de Dumnezeu, fiind părăsit de Providență. În amărăciunea sa, el s-a culcat să se odihnească pe pământul gol, având în jurul său numai dealurile singuratică, iar deasupra, strălucirea cerului acoperit de stele. Pe când dormea, o lumină stranie i-a apărut în vis. Și iată, de pe pământul pe care se odihnea o uriașă scară părea că se înalță chiar până la porțile cerului, și pe ea îngerii lui Dumnezeu coborau și urcau, în timp ce de sus, din slava cerului, o voce divină s-a auzit rostind o solie de mângâiere și speranță. Astfel s-a făcut cunoscut lui Iacob ceea ce răspundea nevoii și dorinței sufletului său: un Mântuitor. Cu bucurie și recunoștință a văzut descoperindu-i-se o cale prin care el, un păcătos, putea fi readus în comuniune cu Dumnezeu. Scara tainică din visul său reprezenta pe Domnul Hristos, singurul mijloc de comunicare dintre Dumnezeu și om.

Acesta este același tablou la care Domnul Hristos S-a referit în convorbirea Sa cu Natanael, atunci când a spus: „Veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului”. (Ioan 1, 51.) Prin căderea sa în păcat, omul s-a

înstrăinat de Dumnezeu, iar pământul a fost despărțit de cer. Peste prăpastia aceasta despărțitoare nu poate exista nici un mijloc de comunicare. Dar prin Domnul Hristos pământul este iarăși pus în legătură cu cerul. Prin meritele Sale, Domnul Hristos a făcut un pod de legătură peste prăpastia făcută de păcat, astfel încât îngerii slujitori să intre din nou în relație cu oamenii. Domnul Hristos este Acela care leagă pe omul căzut, în slăbiciunea și neputința sa, de Izvorul puterii infinite.

Zadarnice sunt visurile oamenilor spre progres, în zadar sunt toate silințele pentru înălțarea omenirii, atâta timp cât aceștia neglijează singura sursă a speranței și ajutorului neamului omenesc căzut în păcat. Căci „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor”. (Iacov 1, 17.) Fără Dumnezeu nu există un caracter creștin desăvârșit. Iar singura cale spre Dumnezeu este Domnul Hristos. El spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14, 6.)

Inima iubirii divine tânjește după copiii Săi de pe pământ cu o putere mai tare decât moartea. Dând pe Fiul Său pentru noi, El ne-a dăruit totul în acest unic dar. Viața, moartea și lucrarea de mijlocire a Mântuitorului, lucrarea îngerilor în favoarea noastră și suspinele negrăite ale Duhului Sfânt și, mai presus de toate, Tatăl lucrând totul prin toți, interesul neconținut al ființelor cerești: toate acestea sunt puse în slujba mântuirii oamenilor.

Să contemplăm deci sacrificiul uimitor adus pentru noi. Să

căutăm să înțelegem și să apreciem activitatea și energia pe care cerul le depune pentru câștigarea celor pierduți și aducerea lor înapoi în casa Tatălui. Motive mai bune și mijloace mai puternice decât cele folosite nu s-ar putea pune niciodată în acțiune; răsplata cea peste măsură de mare pentru împlinirea în dreptate a datoriei, bucuria cerului, societatea îngerilor, comuniunea și iubirea lui Dumnezeu și a Fiului Său, înălțarea și dezvoltarea tuturor facultăților noastre de-a lungul tuturor veacurilor: nu sunt toate acestea puternice stimulente și încurajări care să ne determine să aducem Creatorului și Răscumpărătorului nostru o slujire pornită dintr-o inimă plină de iubire?

Pe de altă parte, judecățile lui Dumnezeu rostite împotriva păcatului, o răsplată inevitabilă, degradarea caracterului nostru și răsplătirea finală sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu spre a ne avertiza împotriva primejdiei de a sluji lui Satana.

Să nu ținem seama oare de bunătatea lui Dumnezeu? Ce ar fi putut face El mai mult? Să ne așezăm deci într-o bună și dreaptă legătură cu El, care ne-a iubit și ne iubește cu o dragoste uimitoare. Să ne folosim deci cât mai mult de mijloacele harului care ne-au fost puse la dispoziție pentru ca să fim transformați până la deplina asemănare cu El și pentru a fi readuși în tovărășia îngerilor slujitori, în armonie și comuniune cu Tatăl și cu Fiul.

Capitolul 3

Pocăința

Cum poate fi un om drept înaintea lui Dumnezeu? Cum poate păcătosul să fie făcut neprihănit? Numai prin Domnul Isus Hristos noi putem fi aduși în armonie cu Dumnezeu, cu sfințenia Lui. Dar cum putem veni la Domnul Hristos? Mulți ridică aceeași problemă pentru care, în Ziua Cincizecimii, mulțimea, străpunsă în inimă de vinovăția păcatului, a strigat: „Ce să facem?” Primul cuvânt al răspunsului lui Petru a fost: „Pocăiți-vă”. (Faptele Apostolilor 2, 37.38.) Altădată, la scurt timp după aceea, el a spus: „Pocăiți-vă ... și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele”. (Faptele Apostolilor 3, 19.)

Pocăința cuprinde în sine o adâncă părere de rău de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța pe deplin la păcat până când nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lui; până când nu vom ajunge să-l părăsim cu toată inima noastră, până atunci nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră.

Sunt mulți aceia care dau greș în a înțelege adevărata natură a pocăinței. Multora le pare rău că au păcătuit și chiar ajung să facă o schimbare vizibilă în viața lor, aceasta pentru că se tem că păcatele lor vor aduce asupra-le suferințe. Dar nu aceasta este pocăința, în sensul biblic. Unii ca aceștia deplâng mai degrabă suferința decât păcatul. Aceasta era amărăciunea lui Esau când a văzut că a pierdut

pentru totdeauna dreptul de întâi născut. Balaam, înspăimântat de îngerul care stătea în calea sa cu sabia scoasă, și-a recunoscut vina de teamă să nu-și piardă viața; dar el nu manifesta o adevărată pocăință, o reală părere de rău pentru păcat, nici o întoarcere de la scopurile lui, nici scârbă față de ceea ce este rău. Iuda Iscarioteanul, după ce a vândut pe Domnul său, a strigat: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat”. (Matei 27, 4.)

Mărturisirea aceasta a fost smulsă sufletului său vinovat datorită unui simțământ teribil de condamnare și a unei teribile așteptări a judecății. Urmările actului său îl umpleau de groază, dar nu era pătruns de o durere profundă, zdrobitoare de inimă pentru faptul că a vândut pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu și a lepădat pe Sfântul lui Israel. Faraon, sub influența plăgilor trimise de Dumnezeu, a recunoscut păcatul său numai pentru a scăpa de continuarea pedepsei, dar s-a reîntors la poziția de sfidare a cerului de îndată ce plăgile au încetat. Toți aceștia deplâneau rezultatele păcatului, dar nu erau zdrobiți pentru păcatul în sine.

Însă atunci când inima se supune influenței Duhului Sfânt, conștiința va fi trezită, iar păcătosul va ajunge să înțeleagă ceva din profunzimea și sfințenia legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ. „Lumina aceasta este adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume”, care luminează cămărilor tainice ale sufletului, iar lucrurile ascunse ale întunericului sunt aduse la lumină. (Ioan 1, 9.) Simțământul vinovăției pune stăpânire pe minte și inimă. Păcătosul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și îi este groază să apară, în vinovăția și

întinarea lui, înaintea Celui care cercetează inimile. El vede iubirea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei și bucuria curăției; el dorește atunci din inimă să fie curățit și readus în legătură cu cerul.

Rugăciunea lui David, după căderea sa, ilustrează natura adevăratei căințe pentru păcatul săvârșit. Pocăința sa a fost sinceră și profundă. El n-a făcut nimic ca să-și micșoreze vina; rugăciunea sa n-a fost nicidecum inspirată de dorința de a scăpa de amenințarea judecății. David a văzut grozăvia păcatului său; și-a dat seama de josnicia sufletului său și îi era scârbă de păcatul său. El s-a rugat nu numai pentru iertare, ci și pentru curăția inimii. El tânjea după bucuria sfințirii: spre a fi iarăși în armonie și comuniune cu Dumnezeu. Iată limbajul sufletului său apăsător:

„Ferice de cel cu fărădelegea iertată; și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!” Psalmii 32, 1.2.

„Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Curățămă cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada. Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale; și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat, și limba mea va lăuda îndurarea Ta!” Psalmii 51, 1-14.

Nu stă în puterea noastră să dăm pe față o astfel de pocăință; ea se dobândește numai prin Domnul Hristos, care S-a înălțat la cer și a dat daruri oamenilor.

Dar tocmai aici, în acest punct, mulți pot greși și, de aceea, nu mai ajung să primească ajutorul pe care Domnul Hristos dorește să li-l dea. Aceștia gândesc că nu pot veni la Domnul Hristos până când mai întâi nu se pocăiesc și că pocăința îi pregătește pentru iertarea păcatelor lor. Este adevărat că pocăința precede iertarea păcatelor; căci numai inima zdrobită și smerită va simți nevoia unui Mântuitor. Dar oare trebuie ca păcătosul să aștepte până când va fi pocăit și numai după aceea să vină la Domnul Isus? Trebuie oare să facem din pocăință un obstacol între păcătos și Mântuitor?

Sfânta Scriptură nu ne învață că păcătosul trebuie ca mai întâi să se pocăiască și numai după aceea va putea să dea curs invitației Domnului Hristos: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.)

Ceea ce conduce pe păcătos la adevărata pocăință este puterea mântuitoare a Domnului Hristos. Apostolul Petru clarifică această problemă în cuvântul adresat iudeilor când zice: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor”. (Faptele Apostolilor 5, 31.) Noi nu putem nicidecum să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, după cum nu putem fi iertați de păcatele noastre fără Domnul Hristos.

Domnul Hristos este izvorul oricăror impulsii bune. Numai El poate sădi în inimă vrăjmășie față de păcat. Orice dorință după adevăr și curăție, convingerea cu privire la propria noastră păcătoșenie constituie dovada faptului că Duhul Său Sfânt lucrează în inimile noastre.

Domnul Hristos spunea: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. (Ioan 12, 32.) Domnul Hristos trebuie să fie descoperit păcătosului ca Mântuitor care a murit pentru păcatele lumii. Privind la Mielul lui Dumnezeu înălțat pe crucea Golgotei, taina mântuirii începe să se descopere minții noastre, iar bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. Prin moartea Sa pentru cei păcătoși, Domnul Hristos a dat pe față o iubire mai presus de înțelegerea noastră. Pe măsură ce păcătosul o contemplă, dragostea aceasta îi înduioșează inima, îi impresionează mintea și îi conduce sufletul la căință.

Este adevărat că, uneori, oamenii încep să se rușineze de căile lor păcătoase și se lasă de unele din obiceiurile lor rele, înainte de a fi conștienți de faptul că sunt atrași spre Hristos. Dar ori de câte ori aceștia depun eforturi de a produce o reformă în viața lor dintr-o dorință sinceră de a face ceea ce este drept, puterea lui Hristos este aceea care-i determină la aceasta. O influență mai presus de cunoașterea lor lucrează asupra sufletului, conștiința este trezită, iar manifestarea vieții lor este schimbată în bine. În timp ce Domnul Hristos îi atrage să privească la crucea Sa, să privească pe Acela care a fost pironit pentru păcatele lor, poruncile lui Dumnezeu revin în conștiință. Stricăciunea vieții lor și păcatul adânc înrădăcinat în

suflet le sunt descoperite. Ei încep atunci să înțeleagă ceva din neprihănirea Domnului Hristos și exclamă: „Ce este oare păcatul, că a trebuit să ceară un sacrificiu atât de mare pentru mântuirea victimelor lui? Toată această dragoste, toată această suferință, toată această umilință au fost oare necesare pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viața veșnică?”

Păcătosul se poate opune acestei iubiri divine, el poate refuza să se lase atras de Hristos; dar dacă nu se va opune, atunci va fi atras de Hristos. Înțelegerea Planului de Mântuire îi va conduce la piciorul crucii în adâncă pocăință de păcatele sale, care au pricinuit suferințele Fiului mult iubit al lui Dumnezeu.

Această voință divină care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbește și inimilor oamenilor, dând naștere în ființa lor unei dorințe inexprimabile după ceva care le lipsește. Lucrurile firii, ale păcatului nu-i mai satisfac. Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă mereu să caute numai acele lucruri care le pot da pace și liniște: harul lui Hristos, bucuria sfințirii. Prin mijloace văzute și nevăzute, Mântuitorul nostru lucrează continuu ca să atragă inimile oamenilor de la plăceri care nu satisfac, plăceri ale păcatului, la binecuvântările veșnice pe care le pot primi în Hristos. Tuturor acestor suflete care caută în van să bea din fântânile fără apă ale păcatului li se adresează chemarea divină: „Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată”. (Apocalipsa 22, 17.)

Voi, care simțiți în inimile voastre dorința după ceva mai bun decât poate oferi lumea păcatului, recunoașteți această dorință a

sufletului vostru ca fiind vocea lui Dumnezeu! Cereți de la El să vă dea pocăința, rugați-L să vă descopere pe Domnul Hristos în nemărginita Lui dragoste și desăvârșită curăție. În viața Domnului Hristos principiile legii lui Dumnezeu, iubirea față de Dumnezeu și oameni, au fost în mod desăvârșit exemplificate. Bunătatea, iubirea neegoistă constituiau viața Sa. Numai când privim la El și când lumina feței Mântuitorului nostru se revarsă asupra noastră, numai atunci ajungem să vedem păcătoșenia inimilor noastre.

Ca și Nicodim altădată, poate că și noi ne amăgim cu ideea că viața noastră este dreaptă, iar caracterul nostru moral este corect, trăgând concluzia că nu trebuie să ne mai umilim inima înaintea lui Dumnezeu, asemenea păcătosului de rând. Când însă lumina de la Domnul Hristos luminează sufletele noastre, numai atunci putem vedea cât suntem de păcătoși, numai atunci putem recunoaște egoismul faptelor noastre și vrăjmășia noastră împotriva lui Dumnezeu, care au mânjit fiecare act al vieții. Atunci vom înțelege că neprihănirea noastră este cu adevărat asemenea unor cârpe murdare și că numai sângele Domnului Hristos ne poate curăți de orice întinăciune a păcatului și ne poate reînnoi inimile făcându-le ca a Lui.

O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o singură licărire a curăției Domnului Hristos care pătrund în suflet fac ca fiecare pată de necurăție să apară dureros de clar descoperind diformitatea și defectele caracterului omenesc. Aceasta va pune în evidență dorințele nesfințite, necredincioșia inimii și necurăția buzelor. Actele de neascultare ale păcătosului, prin care acesta desconsideră

legea lui Dumnezeu ca fiind fără valoare, îi sunt înfățișate privirii și înțelegerii, iar spiritul său este copleșit și mâhnit sub influența cercetătoare a Duhului lui Dumnezeu. El se dezgustă de sine însuși atunci când vede caracterul curat și fără pată al Domnului Hristos.

Când profetul Daniel a privit slava ce înconjura pe solul ceresc care a fost trimis la el, a fost copleșit de simțământul propriei sale slăbiciuni și imperfecțiuni. Descriind efectul acestei scene minunate el spune: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slăbit și am pierdut orice vlagă”. (Daniel 10, 8.) Sufletul mișcat în acest fel va urî egoismul, va detesta iubirea de sine și va căuta: prin neprihănirea Domnului Hristos: acea curăție a inimii care este în armonie cu legea lui Dumnezeu și cu caracterul Domnului Hristos.

Apostolul Pavel spune că „cu privire la neprihănirea pe care o dă legea”: în ceea ce privește faptele exterioare: el era „fără prihană” (Filipeni 3, 6); dar atunci când a înțeles caracterul spiritual al legii, s-a recunoscut ca păcătos. Judecând după litera legii, așa cum oamenii o aplică manifestării exterioare a vieții, el s-a abținut de la păcat; dar când a privit în profunzimea preceptelor sfinte, el s-a văzut pe sine așa cum îl vedea Dumnezeu și atunci s-a plecat în umilință și și-a mărturisit vina. El a declarat: „Odinioară, fiindcă eram fără lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit”. (Romani 7, 9.) Când el a înțeles natura spirituală a legii, păcatul i-a apărut în toată hidoșenia lui, iar prețuirea de sine a dispărut.

Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca fiind egale; există

grade de vinovăție, în aprecierea Sa, ca și în cea a omului; dar oricât de neînsemnat ar părea în ochii oamenilor un păcat sau altul, nici un păcat nu este mic înaintea lui Dumnezeu. Judecata omului este părtinitoare, nedesăvârșită, dar Dumnezeu apreciază toate lucrurile așa cum sunt în realitate. De pildă, un bețiv este disprețuit și i se spune că păcatul său îl va exclude din împărăția cerurilor; în timp ce mândria, egoismul și lăcomia rămân, prea adesea, nemustrate. Totuși, aceste păcate sunt în mod deosebit ofensatoare pentru Dumnezeu, pentru că sunt contrare bunătății caracterul Său, acelei iubiri neegoiste care formează atmosfera lumilor necăzute în păcat. Cel care cade în unele păcate grele poate ajunge să aibă un simțământ de rușine, să-și vadă nimicnicia și să simtă nevoia după harul lui Hristos, dar mândria nu simte această nevoie și, în acest fel, ea închide inima în fața Domnului Hristos și a binecuvântărilor nespuse de mari pe care El a venit să ni le dea.

Sărmanul vameș din parabola Domnului, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18, 13), se socotea pe sine ca un om foarte rău, foarte păcătos, și ceilalți îl vedeau în aceeași lumină; dar el a ajuns să-și dea seama de nevoia lui spirituală și a venit înaintea lui Dumnezeu cu povara de vinovăție și rușine, implorând mila Sa. Inima sa era deschisă ca Duhul lui Dumnezeu să-și facă lucrarea și să-l elibereze de sub puterea păcatului. Rugăciunea fariseului mândru și încrezător în propria sa neprihănire a arătat că inima sa era închisă influenței Duhului Sfânt. Datorită depărtării de Dumnezeu, el nu avea simțământul propriei nelegiuiri în contrast cu desăvârșirea sfințeniei divine. El nu simțea nici o nevoie și de aceea n-a primit nimic.

Dacă ajungi să-ți dai seama de păcătoșenia ta, nu aștepta să te faci singur mai bun. Sunt mulți aceia care gândesc că nu sunt destul de buni pentru a veni la Domnul Hristos. Aștepti să devii mai bun prin propriile tale eforturi? „Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-ți schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi care sunteți deprinși să faceți răul?”. (Ieremia 13, 23.) Ajutorul nostru este numai în Dumnezeu. Noi nu trebuie să așteptăm convingeri mai temeinice sau ocazii mai bune sau caractere mai sfinte. Prin noi înșine nu putem face nimic. Noi trebuie să venim la Hristos așa cum suntem.

Dar nimeni să nu se amăgească pe sine cu gândul că Dumnezeu, în marea Sa iubire și milă, va mântui chiar și pe cei care au respins harul Său. Păcătoșenia nespus de mare a păcatului poate fi înțeleasă numai în lumina crucii de pe Golgota. Cei care susțin că Dumnezeu este prea bun ca „să arunce afară” pe cei păcătoși, să privească Golgota. Ea a avut loc pentru că n-a existat o altă cale prin care omul să poată fi mântuit, pentru că fără acest sacrificiu era imposibil pentru neamul omenesc să scape de puterea mântitoare a păcatului și să fie readus în comuniune cu ființele sfinte: pentru că era imposibil pentru ei să devină părtași vieții spirituale: de aceea, Domnul Hristos a luat asupra Sa vinovăția neascultării și a suferit în locul păcătosului. Iubirea, suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu mărturisesc despre teribila grozăvie a păcatului și declară că nu există nici o altă scăpare de sub puterea lui, nici o speranță pentru o viață mai înaltă decât prin supunerea inimii noastre Domnului Hristos.

Adesea, cei care nu doresc să vină la pocăință se scuză spunând despre cei ce mărturisesc a fi creștini: „Eu sunt tot așa de bun ca și ei. Ei nu sunt mai altruști, mai supuși sau mai prevăzători în comportamentul lor de cum sunt eu. Ei sunt tot atât de mult iubitori de plăceri și necumpătați ca și mine”. În acest fel ei fac din greșelile altora o scuză pentru propria lor neglijare a datoriei. Dar păcatele și defectele altora nu pot fi o scuză pentru nimeni, căci Domnul Dumnezeu nu ne-a dat ca model niște ființe omenești greșite. Fiul nepătat al lui Dumnezeu ne-a fost dat ca exemplu, iar aceia care se plâng de comportarea rea a celor ce mărturisesc a fi creștini ar trebui să fie exemple de viață mai bună și mai nobilă. Dacă ei au o concepție așa de înaltă despre ceea ce înseamnă a fi creștini, nu este oare păcatul lor cel puțin tot atât de mare? Ei știu ceea ce este drept și totuși refuză să facă.

Feriți-vă de o îndelungată amânare! Nu lăsați la o parte lucrarea de părăsire a păcatelor și de căutare a curăției de inimă prin Domnul Hristos. Aici au greșit mii și mii de oameni spre pierzarea lor veșnică. Nu vreau să stăruiesc aici asupra scurtimei și nesiguranței vieții; dar există un teribil pericol: un pericol insuficient de bine înțeles: în a tot amâna ascultarea de vocea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu și a alege a trăi viața cea fără păcat, căci de fapt aceasta este în realitate cauza care produce amânarea. Păcatul, oricât de mic ar fi el considerat, nu poate fi îngăduit decât cu primejdia pierderii veșnice. Lucrul pe care nu ajungem să-l biruim ne va birui el pe noi și va lucra la pierderea noastră veșnică.

Adam și Eva au căutat să-și liniștească vocea conștiinței, că un lucru de o așa mică importanță de a mânca din fructul oprit nu putea avea urmări așa de teribile ca cele arătate de Dumnezeu. Dar acest lucru mic, neînsemnat a constituit călcarea legii sfinte și de neschimbat a lui Dumnezeu, a separat pe om de Dumnezeu, a deschis porți largi morții și a adus vaiuri negândite asupra lumii. Veac după veac se ridică de pe pământul nostru un strigăt continuu de jale, și întreaga creațiune geme și suspină ca o consecință a neascultării omului. Chiar cerul a simțit efectele răsculării lui împotriva lui Dumnezeu. Golgota stă ca un monument al aducerii aminte a sacrificiului nespus de mare ce a fost cerut ca ispășire pentru călcarea legii divine. Să nu considerăm deci păcatul ca fiind un lucru neînsemnat.

Orice faptă de nelegiuire, orice neglijare sau respingere a harului lui Hristos are repercusiuni asupra celui în cauză; acestea împietresc inima, pervertesc voința, întunecă înțelegerea și nu numai că te fac mai puțin dispus, dar și mai puțin capabil să te supui blândelor îndemnuri ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Mulți caută să-și liniștească conștiința tulburată gândind că pot schimba cursul vieții lor rele atunci când doresc să facă acest lucru, că pot să trateze cu ușurință invitațiile harului lui Dumnezeu și totuși să fie din nou impresionați de ele. Ei gândesc că după ce au disprețuit Duhul harului, după ce au ales să-și așeze influența de partea lui Satana, la un moment dat, constrânși de împrejurări extreme, își pot schimba cursul vieții. Dar acest lucru nu este așa de ușor de realizat. Experiența, educația din tot cursul vieții au modelat

în așa măsură caracterul, încât în asemenea împrejurări puțini mai sunt aceia care doresc să fie schimbați după chipul Domnului Hristos.

Chiar numai o singură trăsătură rea de caracter, o singură dorință păcătoasă cultivată perseverent vor face: în cele din urmă: fără efect puterea Evangheliei. Orice îngăduință păcătoasă adâncește aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Păcătosul care dă pe față o indiferență totală față de adevărul divin va culege ceea ce a semănat. În toată Biblia nu găsim un avertisment mai serios adresat celor care tratează cu ușurință răul decât cuvintele înțeleptului, care spune că „cel rău este prins în însăși nelegiuirea lui”. (Proverbe 5, 22.)

Domnul Hristos este gata să ne elibereze de păcat, dar El nu forțează niciodată voința; și dacă prin păcătuire continuă, voința a ajuns cu totul robită și noi nu dorim să ne eliberăm și nu vrem să primim harul Său, ce ar putea face El mai mult? Ne-am nimicit singuri prin respingerea hotărâtă a iubirii Sale. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. (2 Corinteni 6, 2.) „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. (Evrei 3, 7.8.) „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”: inima omenească, cu sentimentele ei contradictorii de bucurie și necaz; inima rătăcitoare și schimbătoare este sălașul multor necurății și înșelăciuni. (1 Samuel 16, 7.) Domnul însă cunoaște motivele, intențiile și scopurile ei. Veniți la El cu inimile mânjite, așa cum sunt! Asemenea psalmistului, deschideți larg cămărilor inimii voastre înaintea ochiului atotvăzător, spunând: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și

cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei”. (Psalmii 139, 23.24.)

Mulți acceptă religia numai cu mintea, o formă a sfințirii, pe când inima nu este curată. Rugăciunea noastră ar trebui să fie însă: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic”. (Psalmii 51, 10.) Ocupați-vă în mod sincer de mântuirea voastră! Fiți tot așa de zeloși și de stăruitori în aceasta, cum ați fi dacă viața aceasta trecătoare v-ar fi în primejdie! Problema aceasta trebuie rezolvată între Dumnezeu și voi înșivă, rezolvată pentru veșnicie. Numai o falsă speranță, și nimic mai mult va constitui ruina voastră.

Studiați Cuvântul lui Dumnezeu cu multă rugăciune! Acest Cuvânt prezintă înaintea voastră legea lui Dumnezeu și viața Domnului Hristos, marile principii ale sfințirii, fără de care „nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”. (Evrei 12, 14.) Cuvântul lui Dumnezeu convinge de păcat; el descoperă în mod clar calea mântuirii. Dați-i ascultare, căci este vocea lui Dumnezeu care vorbește inimii voastre!

Când ajungeți să vedeți grozăvia păcatului, cum și pe voi înșivă, așa cum sunteți în realitate, nu disperați! Domnul Hristos a venit să mântuiască pe cei păcătoși. Noi nu trebuie să-L împăcăm pe Dumnezeu cu noi, ci: o, minunată iubire!: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5, 19.) El dorește nespus de mult să câștige pentru Sine: prin iubirea Sa: inimile copiilor Săi înstrăinați de El. Nici un părinte pământesc nu poate fi

atât de răbdător cu greșelile și scăderile copiilor săi, așa cum este Dumnezeu cu aceia pe care-i caută să-i mântuiască. Nimeni nu poate mijloci cu atâta căldură pentru cel păcătos. Buzele omenești n-au adresat niciodată invitații așa de iubitoare celor rătăcitori, așa cum face El. Toate făgăduințele Sale, toate avertizările Sale nu sunt decât suspinele iubirii Sale nemărginite.

Când Satana vine și-ți șoptește că ești un mare păcătos, privește în sus, spre Răscumpărătorul tău și vorbește despre meritele Sale! Privind la lumina Sa vei fi ajutat. Recunoaște-ți păcatele, dar spune vrăjmașului că „Hristos însuși a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” și că tu vei putea fi salvat prin iubirea Lui nemărginită. (1 Timotei 1, 15.) Domnul Isus a pus lui Simon o întrebare cu privire la cei doi datornici. Unul datora domnului său o mică sumă de bani, iar altul îi datora o sumă imensă, dar el i-a iertat pe amândoi. Domnul Hristos a întrebat apoi pe Simon: care dintre cei doi datornici va iubi mai mult pe domnul său. Simon a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult” (Luca 7, 43.) Noi am fost mari păcătoși, dar Domnul Hristos a murit pentru ca să putem fi iertați. Meritele jertfei Sale sunt cu totul îndestulătoare pentru a fi prezentate Tatălui în favoarea noastră. Aceia cărora le-a iertat mult îl vor iubi mult și vor sta aproape de tronul Său, laudându-L pentru iubirea Sa cea mare și pentru sacrificiul Său suprem. Numai atunci când vom înțelege pe deplin dragostea lui Dumnezeu, numai atunci vom înțelege mai bine urâciunea și grozăvia păcatului. Când ajungem să vedem lungimea scării care a fost coborâtă pentru noi, când înțelegem ceva din sacrificiul infinit pe care Domnul Hristos l-a făcut în favoarea noastră, numai atunci inima se topește de duiosie

și căință.

Capitolul 4

Mărturisirea păcatelor

„Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare”. (Proverbe 28, 13.)

Condițiile pentru obținerea milei lui Dumnezeu sunt simple, drepte și raționale. Domnul Dumnezeu nu cere de la noi să facem unele lucruri greu de îndeplinit pentru a putea primi iertarea de păcat. Nu este nevoie să facem pelerinaje lungi și obositoare sau să ne supunem unor penitențe dureroase spre a recomanda astfel ființa noastră Dumnezeului cerului sau pentru a ispăși în acest fel păcatele noastre; pentru că acela care mărturisește și părăsește păcatul său capătă îndurare.

Apostolul spune: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. (Iacov 5, 16.) Mărturișiți-vă păcatele lui Dumnezeu, singurul care le poate ierta, și mărturișiți-vă greșelile unii altora! Dacă ai jignit, ai făcut vreun rău prietenului sau aproapelui tău, trebuie să-ți recunoști greșeala, iar datoria lui este să te ierte. Apoi trebuie să ceri iertare de la Dumnezeu, pentru că fratele pe care l-ai rănit este proprietatea lui Dumnezeu și, rănindu-l, ai păcătuit împotriva Creatorului și Răscumpărătorului său. Cazul este adus apoi în fața singurului și adevăratului Mijlocitor, marele nostru Preot, care „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”, care are „milă de slăbiciunile noastre” și care poate să ne

curățe de orice întinăciune. (Evrei 4, 15.)

Aceia care nu și-au umilit inimile înaintea lui Dumnezeu, recunoscându-și vinovăția, nu au îndeplinit încă prima condiție spre a fi primiți de El. Dacă n-am experimentat lucrul acesta, n-am trăit acea pocăință de care nimănui nu-i va părea rău vreodată și dacă nu ne-am mărturisit păcatele cu o reală umilință și zdrobire de suflet, scârbiți de nelegiuirea noastră, atunci nu am căutat cu adevărat iertarea păcatelor; și dacă niciodată n-am căutat-o, atunci niciodată nu vom găsi pacea lui Dumnezeu. Singurul motiv pentru care noi nu dobândim iertarea păcatelor din trecut este acela că nu suntem dispuși să ne umilim inimile și să ne supunem condițiilor arătate în Cuvântul adevărului. Cu privire la această problemă ne sunt date instrucțiuni clare. Mărturisirea păcatelor, publică sau particulară, ar trebui să fie o exprimare liberă și din toată inima. Ea nu trebuie să fie impusă păcătosului. Ea nu trebuie făcută într-un mod ușuratic și nepăsător și nici nu trebuie să fie obținută cu sila de la aceia care n-au ajuns să-și dea seama de caracterul josnic al păcatului. Mărturisirea care, însă, este o revărsare a adâncului ființei noastre găsește calea spre Dumnezeu, spre mila Sa nemăsurată. Psalmistul spune: „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, și mântuiește pe cel cu duhul zdrobit”. (Psalmii 34, 18.)

Adevărata mărturisire are totdeauna un caracter deosebit și recunoaște păcatul pe nume. Păcatele pot fi de o așa natură încât trebuiesc mărturisite numai lui Dumnezeu; pot fi din cele ce trebuie să fie mărturisite celor cărora le-am adus vătămare, sau pot avea un caracter public și deci va trebui să fie mărturisite public. Dar oricum

ar fi mărturisirea, ea trebuie să fie categorică, bine definită și la subiect, recunoscând pe nume păcatele de care cel greșit s-a făcut vinovat.

În zilele lui Samuel, izraeliții s-au abătut de la Dumnezeu. Ei au ajuns să sufere consecințele păcatului lor; pentru că au pierdut credința în Dumnezeu, și-au pierdut încrederea în puterea și înțelepciunea Lui de a conduce națiunea lor, au pierdut încrederea în măiestria Lui de a apăra și duce la bun sfârșit cauza Sa. Ei au întors spatele Marelui Cărmuitor al universului și au dorit să fie conduși la fel cum erau conduse națiunile din jurul lor. Înainte ca să găsească pace, ei au făcut această mărturisire clară: „... la toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi”. (1 Samuel 12, 19.) Acesta era păcatul de care se făceau vinovați, și acest păcat trebuia mărturisit. Păcatul nerecunoștinței apăsa asupra sufletelor lor și îi despărțea de Dumnezeu.

Mărturisirea păcatelor nu va fi primită de Dumnezeu dacă nu este însoțită de o pocăință sinceră și de reformă. Trebuie să se vadă o schimbare hotărâtă în viață; orice lucru care constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu trebuie dat la o parte. Aceasta va fi urmarea unei adevărate căințe, a unei adevărate păreri de rău pentru păcat. Lucrarea pe care o avem de făcut este foarte clar așezată înaintea noastră: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit; faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă”. (Isaia 1, 16.17.) „Dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau

viața și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit și nu va muri”. (Ezechiel 33, 15.) Apostolul Pavel, vorbind despre lucrarea pocăinței, spune: „Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta”. (2 Corinteni 7, 11.)

Când păcatul a distrus în om simțul moral, cel greșit nu va mai vedea defectele caracterului său și nici nu-și va mai da seama de grozăvia păcatului pe care l-a comis. Dacă păcătosul nu se supune puterii convingătoare a Duhului Sfânt, el rămâne aproape orb față de păcatul său. Atunci mărturisirea sa nu este sinceră și nici serioasă. Pentru fiecare păcat recunoscut el prezintă o scuză, declarând că dacă n-ar fi fost anumite împrejurări, el n-ar fi făcut aceasta sau aceea pentru care este muștrat.

După ce Adam și Eva au mâncat din pomul oprit, au fost cuprinși de un simțământ de rușine și teamă. La început, singurul lor gând a fost cum să se scuze pentru păcat și cum să scape de teribila condamnare la moarte. Când Domnul i-a întrebat cu privire la păcatul lor, Adam a răspuns aruncând vina în parte asupra lui Dumnezeu și în parte asupra tovarășei lui: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. Femeia, la rândul ei, a aruncat vina asupra șarpelui zicând: „șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom”. (Geneza 3, 12.13.) De ce ai făcut șarpele? De ce i-ai îngăduit să vină în grădina Edenului? Acestea au fost întrebările cuprinse în scuza ei pentru păcatul

săvârșit, aruncând astfel asupra lui Dumnezeu responsabilitatea căderii lor în păcat. Spiritul îndreptării de sine își are originea în tatăl minciunii și a fost dat pe față de toți fiii și fiicele lui Adam. Mărturisirile de acest fel nu sunt inspirate de Duhul Sfânt și nu vor fi primite de Dumnezeu. Adevărata pocăință va conduce pe păcătos să-și vadă vinovăția și s-o recunoască fără viclenie sau ipocrizie. Asemenea sârmanului vameș, neîndrăznind să-și ridice ochii spre cer, el va striga: „Doamne, fii milostiv mie, păcătosul”. Iar aceia care își recunosc vinovăția vor fi iertați și îndreptățiți, pentru că Domnul Hristos va pleda cu sângele Său în favoarea celui cu adevărat pocăit.

Exemplele de adevărată pocăință și umilință pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu dau pe față un spirit de reală mărturisire în care nu există nici o scuză pentru păcat și nici o încercare de îndreptățire de sine. Apostolul Pavel n-a încercat să ascundă nimic; el înfățișează păcatul său în cele mai negre culori, fără a încerca să-și ușureze vina. El spune: „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toate silințele ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până în cetățile străine”. (Faptele Apostolilor 26, 10.11.) El n-a ezitat să declare: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu”. (1 Timotei 1, 15.)

Inima smerită și zdrobită, supusă printr-o pocăință adevărată,

va aprecia iubirea lui Dumnezeu și valoarea jertfei de pe Golgota. După cum un fiu se mărturisește unui tată iubitor, tot așa și cel ce se căiește cu adevărat va aduce toate păcatele sale înaintea lui Dumnezeu. Este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 9.)

Capitolul 5

Consacrarea

Făgăduința lui Dumnezeu ne spune că „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”. (Ieremia 29, 13.)

Întreaga noastră inimă trebuie să se supună lui Dumnezeu; dacă nu, nici o schimbare nu se va produce în noi prin care să fim făcuți iarăși asemenea Lui. Din fire noi suntem înstrăinați de Dumnezeu. Duhul Sfânt descrie starea aceasta a noastră în următoarele cuvinte: „morți în greșelile și în păcatele noastre”. „Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte. Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos; ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn.” Noi suntem ținuti cu putere în cursa lui Satana, „de care au fost prinși ca să-i facă voia”. (Efeseni 2, 1; Isaia 1, 5.6; 2 Timotei 2, 26.) Dumnezeu dorește să ne vindece și să ne elibereze. Dar pentru că aceasta cere o transformare completă, o reînnoire a întregii noastre naturi, trebuie să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu.

Lupta împotriva eului personal este cea mai mare și cea mai grea din câte s-au văzut vreodată. Supunerea eului și renunțarea noastră totală pentru Dumnezeu cer strădanii; dar înainte de a fi schimbați, înnoiți în sfințenie, noi trebuie să ne supunem lui Dumnezeu.

Conducerea lui Dumnezeu nu se bazează pe o supunere oarbă, pe un control lipsit de rațiune, așa cum ar vrea Satana să se înțeleagă. Ci ea apelează la rațiune și conștiință. „Veniți totuși să ne judecăm”, sună invitația Creatorului adresată ființelor create de El. (Isaia 1, 18.) Dumnezeu nu forțează voința creaturilor Sale. El nu poate primi o închinare care nu este adusă de bună voie și în mod inteligent. O supunere forțată va fi o piedică în calea unei adevărate dezvoltări a minții și a caracterului, ceea ce ar face din om un simplu automat. Nu acesta este scopul Creatorului cu noi. El dorește ca omul, coroana puterii Sale creatoare, să atingă cele mai înalte culmi posibile ale dezvoltării. El așează înaintea noastră binecuvântările cele mai înalte la care dorește să ajungem prin harul Său. El ne invită să ne predăm cu totul Lui, pentru ca să poată lucra în noi, după toată voința Sa. Rămâne ca noi să alegem dacă dorim să fim liberi de robia păcatului și să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu.

Predându-ne pe noi înșine lui Dumnezeu, trebuie neapărat să lepădăm tot ceea ce ne-ar despărți de El. Mântuitorul spune: „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”. (Luca 14, 33.) Trebuie să depărtăm de la noi tot ceea ce ne-ar despărți inima de Dumnezeu. Mamona este încă idolul multora. Iubirea de bani, dorința de îmbogățire constituie lanțul de aur care-i leagă de Satana. Renumele și onorurile lumești sunt idoli la care se închină alții. O viață egoistă și comodă și fuga de răspundere sunt idoli altora. Dar aceste lanțuri ale robiei trebuiesc rupte. Noi nu putem fi jumătate ai lui Dumnezeu și jumătate ai lumii. Nu putem fi copii ai lui Dumnezeu, dacă nu suntem cu totul ai

Lui.

Sunt unii care mărturisesc că slujesc lui Dumnezeu, în timp ce se bazează numai pe eforturile lor de ascultare a legii lui Dumnezeu de a-și forma un caracter drept și a-și obține astfel mântuirea. Inimile lor nu sunt mișcate de vreun simțământ profund de iubire față de Domnul Hristos, ci el caută să-și îndeplinească îndatoririle vieții de creștin ca fiind cerute de Dumnezeu pentru obținerea vieții veșnice. O astfel de religie nu valorează nimic. Când Domnul Hristos locuiește în inimă, întreaga ființă va fi atunci plină de iubirea Sa, de bucuria comuniunii cu El, astfel încât se va alipi cu totul de El; privindu-L, eul va fi uitat. Atunci iubirea față de Domnul Hristos va fi izvorul acțiunilor noastre. Aceia care au ajuns să simtă iubirea constrângătoare a lui Dumnezeu nu se vor întreba cât sau ce anume trebuie să dea pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu; ei nu vor avea în vedere un standard scăzut de viațuire, ci vor tinde către o desăvârșită conformare față de voința Răscumpărătorului lor. Cu o dorință puternică, ei jertfesc totul și dau pe față un interes pe măsura valorii țintei pe care o urmăresc. O simplă mărturisire a credinței noastre în Hristos, fără a avea o profundă iubire pentru El, nu este decât vorbărie, un formalism rece și o goană după vânt.

Crezi tu oare că este un sacrificiu prea mare acela de a jertfi totul pentru Hristos? Întreabă-te: „Ce a dat Domnul Hristos pentru mine?” Fiul lui Dumnezeu a dat totul: viața, dragostea și suferințele Sale: toate le-a dat pentru mântuirea noastră. Cum am putea noi atunci: obiecte nevrednice ale unei iubiri așa de mari: să reținem inimile noastre spre a nu fi predate Lui? În fiecare clipă a vieții, noi

am fost părtași ai binecuvântărilor harului Său și pentru acest motiv nu ne putem da pe deplin seama de ignoranța și mizeria din care ne-a scos. Am putea privi la Cel pe care păcatele noastre L-au răstignit și totuși prin acțiunile vieții noastre să disprețuim dragostea și sacrificiul Său? Având în vedere umilința nespus de mare a Domnului slavei, să murmurăm oare pentru faptul că putem intra în viață numai prin luptă și lepădare de sine?

Întrebarea multor inimi pline de mândrie este: „De ce este oare nevoie să vin la pocăință, să mă umilesc, înainte de a avea asigurarea primirii mele de către Dumnezeu?” Ca răspuns la această întrebare, vă trimit la Hristos. El a fost fără păcat și, mai mult decât atât, a fost Prințul cerului; pentru mântuirea omului, însă, El S-a făcut păcat pentru neamul omenesc. El „a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați”. (Isaia 53, 12.)

Dar ce putem da noi, când El a dat totul? O inimă mânjită de păcat, pentru ca Hristos s-o spele, s-o curățe cu propriul Său sânge și s-o mântuiască prin dragostea Sa nemăsurată! Totuși oamenii gândesc că este greu să dai totul. Mi-e rușine să aud vorbindu-se astfel și mi-e rușine să scriu despre acest lucru.

Dumnezeu nu ne cere să renunțăm la ceea ce ar fi spre binele nostru să păstrăm. În tot ceea ce face, El are în vedere binele copiilor Săi. O, dacă toți cei care n-au ales încă pe Hristos ar putea înțelege că El are ceva mai bun să le ofere decât cele după care aleargă ei înșiși! Când cel păcătos cugetă și acționează contrar

voinței lui Dumnezeu, el aduce prin aceasta cea mai mare vătămare și nedreptate propriului său suflet. Adevărata bucurie nu poate fi găsită pe calea pe care ne-a oprit să mergem Acela care cunoaște și plănuiește, mai bine decât oricine, ce este spre binele și fericirea creaturilor Sale. Calea nelegiurii este calea mizeriei și nimicirii.

Este o greșală a nutri gândul că Dumnezeu își găsește plăcerea în a vedea pe copiii Săi suferind. Cerul întreg este interesat în fericirea omului. Părintele nostru ceresc nu închide căile bucuriei nici uneia din creaturile Sale. Poruncile divine ne cer să ne oprim de la acele fapte care ar aduce suferințe și dezamăgiri și care ar închide pentru noi calea fericirii cerești, Mântuitorul lumii primește pe oameni așa cum sunt, cu toate nevoile, imperfecțiunile și slăbiciunile lor; și nu numai că El îi va curăți de păcat, oferindu-le mântuirea prin sângele Său, dar va satisface dorința inimii tuturor acelor care primesc să ia jugul Său și să poarte povara Sa. Este scopul Său acela de a da pace și odihnă tuturor acelor care vin la El pentru pâinea vieții. El cere din partea noastră să îndeplinim numai acele îndatoriri care ne vor conduce pașii pe înălțimile binecuvântării la care cei neascultători de voința Lui nu pot ajunge niciodată. Adevărata bucurie a vieții celui credincios este aceea de a avea în inimă pe Hristos, nădejdea slavei.

Mulți își pun întrebarea: „Cum să mă predau pe mine însumi lui Dumnezeu?” Dorești să te predai lui Dumnezeu, dar ești slab, nu ai destulă putere morală, ești rob al îndoielilor și stăpânit de obiceiurile vieții tale păcătoase. Făgăduințele și hotărârile tale sunt asemenea unor funii de nisip. Singur nu-ți poți controla și stăpâni

gândurile, impulsurile și simțămintele. Amintirea făgăduielilor nerespectate și a angajamentelor neîmplinite slăbește încrederea în propria ta sinceritate și te face să crezi că Dumnezeu nu te poate primi; dar nu trebuie să deznădăjduiești. Ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea alegerii; datoria lor este aceea de a o exercita. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să predăm lui Dumnezeu simțămintele; dar putem alege să-l slujim. Putem să-I dăm voința; atunci El va lucra în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsimă cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar gândurile vor fi în armonie cu El.

Dorințele de bine și de sfințire sunt foarte bune. Dar dacă ne limităm numai la dorințe, ele nu ne vor folosi la nimic. Mulți se vor pierde, deși au sperat și au dorit să fie creștini. Ei nu ajung să-și supună voința lui Dumnezeu. Ei nu aleg chiar acum să fie adevărați creștini.

Prin dreapta folosire a voinței se poate produce o schimbare totală în viața omului. Dacă-ți supui voința lui Hristos, atunci te aliezi cu acea Putere care este mai presus de toate domniile și stăpânirile. Atunci vei primi putere de sus ca să rămâi statornic și astfel, printr-o continuă predare de sine lui Dumnezeu, vei fi făcut în stare să trăiești viața nouă, viața de credință.

Capitolul 6

Credința și acceptarea

Pe măsură ce conștiința ți-a fost înviorată prin lucrarea Duhului Sfânt, începi să înțelegi ceva din răutatea, puterea, vinovăția și mizeria păcatului; aceasta te determină să privești la el cu scârbă. Simți atunci că păcatul este acela care te-a despărțit de Dumnezeu și că ești rob al puterii răului. Cu cât te zbați mai mult ca să scapi, cu atât mai mult îți dai seama de neputința ta. Aceasta înseamnă că motivele faptelor tale sunt necurate, inima este rea. Înțelegi că viața ți-a fost plină de egoism și păcat. Dorești însă din toată inima să fii iertat, să fii curățit, eliberat. Armonia cu Dumnezeu, asemănarea cu El: ce pot face oare pentru a le obține?

Ceea ce îți trebuie însă este pacea: iertarea, pacea și iubirea cerului în suflet. Bani nu o pot cumpăra, mintea nu o poate procura, iar înțelepciunea nu poate ajunge până la ea; prin propriile tale eforturi nu vei putea niciodată nădăjdui s-o obții. Dar Dumnezeu ți-o oferă în dar, „fără bani și fără plată.” (Isaia 55, 1.) Depinde numai de tine dacă vei dori să întinzi doar mâna și s-o prinzi. Domnul spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” (Isaia 1, 18.) „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou.” (Ezechiel 36, 26.)

Ți-ai mărturisit păcatele și te-ai hotărât să le îndepărtezi din

inima ta. Te-ai hotărât să te predai cu totul lui Dumnezeu. Mergi acum la El și roagă-L să te spele de păcate și să-ți dea o inimă nouă. Apoi crede că El face acest lucru, pentru că a făgăduit. Aceasta este lecția pe care Domnul Hristos a dat-o când a fost pe pământ, și anume că orice dar pe care Dumnezeu ni-l făgăduiește trebuie să credem că îl vom primi cu adevărat și că este al nostru. Domnul Hristos a vindecat pe oameni de boli atunci când ei au avut credință în puterea Lui. El i-a ajutat în lucrurile pe care ei le puteau vedea, le-a inspirat astfel încrederea în El cu privire la lucrurile pe care nu le puteau vedea: conducându-i să creadă în puterea Sa de a ierta păcatele. Acest lucru este foarte clar exprimat cu ocazia vindecării slăbănogului: „Dar ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, : «Scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ți patul și du-te acasă»”. (Matei 9, 6.) De asemenea, apostolul Ioan, vorbind despre minunile Domnului, spune: „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând să aveți viață în numele Lui”. (Ioan 20, 31.)

Din simpla relatare a Bibliei cu privire la felul în care Domnul Isus vindeca pe bolnavi putem învăța ceva despre modul în care trebuie să credem în El pentru iertarea păcatelor, să ne întoarcem la istoria paralticului de la Betesda. Sărmanul suferind era fără nici un ajutor; timp de treizeci și opt de ani el nu-și folosise picioarele. Cu toate acestea, Domnul i-a spus: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă”. (Ioan 5, 8.) Bolnavul ar fi putut spune Domnului: „Doamne, dacă ai să mă faci sănătos atunci am să fac ceea ce-mi spui Tu”. Dar nu, el a crezut în cuvântul Domnului Hristos, a crezut că a fost vindecat și imediat a pornit să se ridice; el a voit să meargă și a mers. El a

acționat la cuvântul Domnului Hristos, și Dumnezeu I-a dat puterea necesară. El a fost pe deplin vindecat.

În mod asemănător, și tu ești păcătos. Tu nu poți face ispășire pentru păcatele din trecut. Nu-ți poți schimba inima și nici nu te poți face singur sfânt. Dar Dumnezeu făgăduiește că va face toate acestea pentru tine, prin Domnul Isus Hristos. Crede această făgăduință! Voiește să-L servești! Îndeplinind întocmai acest lucru, Dumnezeu va împlini față de tine Cuvântul Său. Dacă crezi făgăduința: crezi că ești iertat și curățit: Dumnezeu îndeplinește aceasta; ești vindecat, așa cum Domnul Hristos a dat paralticului puterea de a umbla în clipa în care acesta a crezut că a fost vindecat. Tot așa se va întâmpla și cu tine, dacă crezi acest lucru.

Nu aștepta să simți că ai fost făcut sănătos, ci spune: „Eu cred acest lucru; și este așa nu pentru că simt aceasta, ci pentru că Dumnezeu a făgăduit”.

Domnul Isus spune: „Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea”. (Marcu 11, 24.) Există o condiție pentru împlinirea acestei făgăduințe, și anume ca noi să ne rugăm în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dar voia lui Dumnezeu este tocmai ca El să ne curățe de orice păcat, să ne facă copii ai Săi și să ne facă în stare să trăim o viață sfântă. Astfel, noi ne putem ruga pentru aceste binecuvântări și să credem că le-am primit, mulțumind lui Dumnezeu pentru că le-am primit. Este privilegiul nostru acela de a merge la Domnul Hristos pentru a fi curățiți și a sta apoi înaintea legii fără ocară sau remușcări. „Acum

dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești ci după îndemnurile Duhului”. (Romani 8, 1.)

De aici înainte nu mai suntem ai noștri, pentru că am fost cumpărați cu un preț. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați; ... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. (1 Petru 1, 18.19.) Prin acest simplu act al credinței în Dumnezeu, Duhul Sfânt a dat naștere unei vieți noi în inima ta. Ești asemenea unui copil nou-născut în familia lui Dumnezeu, și El te iubește așa cum iubește pe Fiul Său.

Acum, pentru că te-ai predat astfel Domnului Hristos, să nu te dai înapoi, să nu te îndepărtezi de El, ci zi de zi să spui: „Eu sunt al lui Hristos; m-am consacrat în totul Lui”. Roagă-L să-ți dea Duhul Său Sfânt și să te păstreze în harul Său. Consacrându-te în totul lui Dumnezeu și crezând în El, vei putea deveni copilul Lui, trăind prin și în El. Apostolul Pavel spune: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El”. (Coloseni 2, 6.)

Unii înclină să creadă că trebuie să fie puși la probă, că trebuie să dovedească Domnului că s-au schimbat înainte ca să poată cere binecuvântările Sale. Dar ei să ceară chiar acum binecuvântările lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă harul Său, Spiritul lui Hristos, care să-i ajute în neputința lor; dacă nu, ei nu vor rezista răului. Domnul dorește ca noi să venim la El așa cum suntem, păcătoși, neputincioși, simțind că depindem de El. Să venim la El cu toată slăbiciunea noastră, cu toată nesocotința și păcătoșenia noastră și să cădem în

pocăință la picioarele Sale. Este meritul slavei Sale acela că ne cuprinde în brațele iubirii Sale, ne leagă rănila și ne curățește de orice întinăciune.

Tocmai aceasta este greșeala pe care o fac mii de oameni, ei nu cred că Domnul Isus îi iartă pe fiecare, în mod individual. Ei nu cred pe Dumnezeu pe cuvânt. Este privilegiul tuturor acelor care împlinesc condițiile să știe că iertarea se acordă în dar, fără plată, pentru fiecare păcat. Dați la o parte orice bănuială că făgăduințele lui Dumnezeu n-ar fi pentru noi. Ele sunt pentru fiecare păcătos care se pocăiește. Puterea și harul au fost date prin Domnul Hristos spre a fi duse de îngerii slujitori fiecărui suflet credincios. Nimeni nu este așa de păcătos încât să nu găsească putere, curăție și neprihănire în Hristos, care a murit pentru el. El așteaptă să-l dezbrace de hainele pătate și mânjite de păcat și să-i îmbrace cu hainele neprihănirii. El nu dorește ca cei păcătoși să moară, ci să trăiască.

Dumnezeu nu Se poartă cu noi așa cum se poartă oamenii muritori unii cu alții. Gândurile Sale sunt gânduri de milă, de iubire și duioasă împreună simțire. El spune: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând”. „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor și păcatele ca o ceață”. (Isaia 55, 7; 44, 22.)

„Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi”. (Ezechiel 18, 32.) Satana este gata să răpească binecuvântatele asigurări ale lui

Dumnezeu. El dorește să ia din suflet orice licărire de nădejde și orice rază de lumină; dar nu trebuie să-i îngădui să facă acest lucru. Nu pleca urechea la ispititor, ci spune: „Domnul Hristos a murit pentru ca eu să pot trăi. El mă iubește și dorește să nu pier. Eu am încercat un Tată iubitor; și deși am jignit iubirea Lui, deși binecuvântările pe care El mi le-a dat le-am risipit, mă voi scula, mă voi duce la Tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău: fă-mă ca pe unul din argații tăi»”. Parabola spune cum avea să fie primit fiul risipitor: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult”. (Luca 15, 18-20.)

Dar chiar și această parabolă, oricât de plăcută și mișcătoare este ea, totuși nu poate exprima mila de necuprins a Tatălui nostru ceresc. Domnul declară prin profetul Său: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. (Ieremia 31, 3.) În timp ce păcătosul este încă departe de casa Tatălui, cheltuindu-și averea într-o țară străină, inima Tatălui se topește de dor după el; și orice dorință de întoarcere la Dumnezeu trezită în suflet nu este decât chemarea plină de căldură a Duhului Său, îmbiind, rugând și atrăgând pe fiul rătăcitor spre inima iubitoare a Tatălui.

Având în fața ta binecuvântatele făgăduințe ale cuvintelor Sfintei Scripturi, mai poți oare să dai loc îndoielii? Poți oare crede că atunci când sârmanul păcătos dorește să se întoarcă, când dorește să se lepede de păcatele lui, Domnul l-ar opri cu asprime de a cădea la picioarele Sale în pocăință? Departe de tine asemenea gânduri!

Nimic nu poate aduce o mai mare vătămare sufletului tău decât de a avea asemenea concepții despre Tatăl nostru ceresc. El urăște păcatul, dar iubește pe păcătos și S-a dat pe Sine în persoana Domnului Hristos, pentru ca toți cei care vor veni, să fie mântuiți și să aibă parte de binecuvântarea veșnică în împărăția slavei. Ce limbaj mai puternic sau mai delicat ar fi putut fi folosit decât acela pe care l-a ales și prin care își exprimă iubirea față de noi? El declară: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip”. (Isaia 49, 15.)

O, tu care te îndoiești și tremuri, privește în sus, căci Hristos trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi! Mulțumește lui Dumnezeu pentru darul scumpului Său Fiu și roagă-te ca El să nu fi murit în zadar pentru tine. Duhul Sfânt te invită astăzi. Vino cu toată inima la Hristos și vei primi binecuvântările Sale!

Când citești făgăduințele Lui, adu-ți aminte că ele sunt expresia iubirii și milei Sale nemărginite. Inima mare a Iubirii infinite se îndreaptă spre păcătos cu toată compasiunea. „În El avem răscumpărare, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. (Efeseni 1, 7.) Da! Nu trebuie decât să vezi că Dumnezeu este sprijinul tău. El dorește să restabilească în om chipul Său moral. Cu cât te vei apropia mai mult de El, mărturisindu-ți păcatele și pocăindu-te, El Se va apropia de tine cu mila și iertarea Sa.

Capitolul 7

Dovada adevăratei ucenicii

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. (2 Corinteni 5, 17.)

Cineva poate că nu va ști să ne spună exact timpul, locul sau să redea întregul șir al împrejurărilor din procesul convertirii sale; dar faptul acesta nu dovedește că el este nepocăit. Domnul Hristos spunea lui Nicodim: „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. (Ioan 3, 8.) Asemenea vântului care este invizibil, dar ale cărui efecte sunt văzute și simțite în mod neîndoios, tot așa este și cu Duhul lui Dumnezeu în lucrarea Lui asupra inimii omului. Puterea aceasta regeneratoare, pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea, dă naștere unei vieți noi în suflet și creează un om nou, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În timp ce lucrarea Duhului este tăcută și imperceptibilă, efectele ei sunt vizibile. Dacă inima a fost reînnoită prin Duhul lui Dumnezeu, viața va da mărturie despre acest fapt. În timp ce noi înșine nu putem face nimic pentru schimbarea inimilor noastre sau pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, în timp ce nu ne putem încrede deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune, viața noastră va dovedi dacă harul lui Dumnezeu locuiește sau nu în noi. Se va observa atunci o schimbare în caracterul, obiceiurile și preocupările noastre. Contrastul va fi clar

și categoric între ceea ce am fost și ceea ce suntem. Caracterul se descoperă nu prin fapte sau rele săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice.

Este adevărat că este cu puțință să se dea pe față o corectă purtare exterioară și fără puterea reînnoitoare a Domnului Hristos. Plăcerea de a fi un om cu influență și dorința de a fi onorat de ceilalți pot produce o viață ordonată. Respectul de sine ne poate face să evităm orice ar însemna o aparență rea. Și o inimă egoistă poate face acte de generozitate. Prin ce mijloace vom putea ști atunci de partea cui suntem?

A cui este inima noastră? Cu cine se ocupă cugetele noastre? Despre cine ne place să vorbim? Cui închinăm cele mai calde sentimente și cele mai bune energii ale noastre? Dacă suntem ai Domnului Hristos, atunci cugetele noastre vor fi pline de El și cele mai plăcute sentimente se vor îndrepta spre El. Atunci tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem vor fi consacrate Lui. Atunci vom dori să purtăm chipul Lui, să respirăm spiritul Său, să facem voia Sa și să-I fim plăcuți în toate lucrurile.

Aceia care devin oameni noi în Isus Hristos vor da pe față în viața lor roadele Duhului Sfânt, și anume: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. (Galateni 5, 22.23.) Ei nu se vor mai potrivi pe viitor plăcerilor de mai înainte, ci prin credința în Fiul lui Dumnezeu vor călca pe urmele Lui, vor reflecta caracterul Lui, curățându-se după cum El este curat. Ei găsesc plăcere în lucrurile pe

care cândva le urau și urăsc ceea ce iubeau cândva. Cei îngâmfați și încrezători în sine devin blânzi și smeriți cu inima, cei ușuratici și încăpățânați devin serioși și gata să asculte. Bețivii devin abștinenți, iar desfrânații curați. Obiceiurile deșarte și extravaganta lumii păcatului sunt date la o parte. Creștinii vor căuta nu „podoaba de afară”, ci „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit”. (1 Petru 3, 3.4.)

Nu există dovadă a unei adevărate pocăințe dacă aceasta nu se dă pe față prin fapte de schimbare și îndreptare a vieții. Dacă îndeplinește ce a făgăduit, dacă dă înapoi ce a furat, dacă își mărturisește păcatele și iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său, păcătosul poate fi atunci sigur că a trecut de la moarte la viață.

Când, ca ființe greșite și păcătoase, noi venim la Hristos și devenim părtași ai harului Său iertător, atunci iubirea inundă inimile noastre. Atunci orice sarcină ni se pare ușoară, căci jugul pe care Domnul Hristos îl pune asupra noastră este ușor. Împlinirea datoriei devine o desfătare și sacrificiul, o plăcere. Calea care înainte se părea învăluită în întuneric ajunge acum luminată de razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii.

Frumusețea caracterului lui Hristos va fi văzută în urmașii Săi. Pentru El era o plăcere să facă voia lui Dumnezeu. Iubirea față de Dumnezeu și zelul pentru slava Sa erau puterea ce controla viața Mântuitorului nostru. Iubirea înfrumuseța și înnobila toate acțiunile Lui. Iubirea este de la Dumnezeu. Inima neconsacrată nu poate fi izvorul ei și deci n-o poate manifesta. O astfel de iubire nu poate fi

găsită decât în lumina în care Hristos este prezent, în care domnește El. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi”. (1 Ioan 4, 19.) În inima reînnoită prin harul divin, iubirea este principiul ce se află la baza oricărei acțiuni. Ea transformă caracterul, stăpânește și conduce impulsunile, controlează pasiunile, învinge vrăjmășia și înnobilează afecțiunile. Această dragoste, cultivată în suflet, face ca viața să fie plăcută și răspândește o influență înnobilitoare în jurul nostru.

Două sunt greșelile împotriva cărora copiii lui Dumnezeu: mai cu seamă aceia care acum au ajuns să se încreadă în harul Său: trebuie în mod deosebit să se păzească. Prima, de care ne-am mai ocupat, este aceea de a se bizui pe propriile lor fapte, încrezându-se în tot ceea ce vor putea face ele, pentru a-i aduce în armonie cu Dumnezeu. Tot ce poate face omul fără Dumnezeu este mânjit de egoism și păcat. Numai harul Domnului Hristos, prin credință, este acela care ne poate face sfinți.

În opoziție cu aceasta, dar nu mai puțin primejdioasă, este rătăcirea de a considera că credința în Hristos scutește pe oameni de păzirea legii lui Dumnezeu; și că, deoarece noi devenim părtași harului lui Hristos numai prin credință, faptele noastre nu au nimic de-a face cu mântuirea noastră.

Dar să reținem faptul că ascultarea nu este numai o simplă și formală supunere, ci o slujire din iubire. Legea lui Dumnezeu este însăși expresia naturii Sale. Ea este întruparea marelui principiu al iubirii și deci este temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Dacă inima noastră este reînnoită după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea

divină este implantată în suflet, atunci nu va fi oare legea lui Dumnezeu împlinită în viața noastră? Când principiul iubirii este sădit în inimă, când păcătosul este reînnoit după chipul Celui care l-a creat, atunci este împlinită făgăduința noului legământ: „Voi pune Legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor”. (Evrei 10, 16.) Și dacă legea este scrisă în inimă, atunci nu va modela ea oare viața? Ascultarea: slujirea și supunerea loială a iubirii: este adevăratul semn al faptului că suntem ucenicii Săi. De aceea spune Sfânta Scriptură: „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor”. „Cine zice «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el”. (1 Ioan 5, 3; 2, 4.) În loc de a scuti pe om de ascultarea de legea lui Dumnezeu, credința, și numai ea, este aceea care ne face părtași harului lui Hristos, care ne face în stare să-I dăm ascultare.

Noi nu ne câștigăm mântuirea prin ascultarea noastră; pentru că mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, care poate fi primit prin credință. Dar ascultarea este rodul credinței. „știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat”. „Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut nici nu L-a cunoscut”. (1 Ioan 3, 5.6.) Iată adevărata dovadă! Dacă rămânem în Hristos și dacă iubirea lui Dumnezeu locuiește în noi, atunci simțămintele, cugetele, planurile și acțiunile noastre, toate vor fi în armonie cu voința lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată în preceptele legii Sale sfinte. „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit”. (1 Ioan 3, 7.) Neprihănirea este definită de standardul legii sfinte a lui Dumnezeu, așa cum este el exprimat în Cele Zece

Porunci date pe Sinai.

Acea așa-numită credință în Hristos care învață că păcătosul este scutit de obligația de a asculta de Dumnezeu nu este credință, ci încumetare. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu”. (Efeseni 2, 8.) „Tot așa și credința; dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși”. (Iacov 2, 17.) Domnul Hristos mărturisea despre Sine mai înainte ca să vină pe pământ: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii mele”. (Psalmii 40, 8.) Și chiar înainte de a Se înălța iarăși la ceruri, El a declarat: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.” (Ioan 15, 10.) Sfânta Scriptură ne spune: „Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.... Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. (1 Ioan 2, 3-6.) „Fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a dat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui”. (1 Petru 2, 21.)

Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost dintotdeauna: aceeași care a fost în grădina Edenului înainte de căderea primilor noștri părinți: perfectă ascultare de legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire. Dacă viața veșnică s-ar acorda în alte condiții, care să ceară păcătosului mai puțin decât aceasta, atunci fericirea întregului Univers ar fi în primejdie. Atunci calea pentru păcat ar fi liberă, cu tot cortegiul lui de vaiuri și mizerie, care ar rămâne veșnice.

Pentru Adam, a fost posibil, înainte de căderea sa în păcat, să-și formeze un caracter drept prin ascultare de legea lui Dumnezeu. Dar

el a dat greș în a face aceasta și, prin păcatul său, natura noastră este decăzută, iar prin noi înșine nu putem ajunge neprihăniți. Deoarece suntem păcătoși, nesfinți, nu putem păzi în mod desăvârșit legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Noi nu avem o neprihănire a noastră, cu care să facem față, să răspundem cerințelor legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a găsit o cale de scăpare pentru noi. El a trăit pe pământ în mijlocul încercărilor și ispitelor, așa cum trebuie să trăim și noi. El a trăit o viață fără păcat. A murit pentru noi și acum Se oferă să ia păcatele noastre și să ne dea în schimb neprihănirea Sa. Dacă ne predăm Lui și-L primim ca Mântuitor personal, atunci, așa păcătoasă cum ar fi viața noastră, noi suntem socotiți neprihăniți pentru El și prin El. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru, și suntem primiți înaintea lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată.

Mai mult decât atât, Domnul Hristos schimbă inima. El locuiește prin credință în inima ta. Trebuie să păstrezi această legătură cu Hristos prin credință și printr-o continuă consacrare a voinței tale Lui și, atâta vreme cât faci acest lucru, El va lucra în tine și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsimă cu cale. Astfel poți spune: „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. (Galateni 2, 20.) De aceea spunea Domnul Hristos ucenicilor Săi: „Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi”. (Matei 10, 20.) Atunci, având pe Hristos lucrând în voi, veți da pe față același spirit și veți face aceleași fapte bune: fapte ale neprihănirii și ascultării.

Așadar, noi nu avem nimic în noi înșine cu care să ne mândrim. Nu avem nici un motiv pentru înălțare de sine. Singura noastră speranță este neprihănirea Domnului Hristos, care ne este atribuită, și acea lucrare prin care Duhul Sfânt lucrează în și prin noi.

Când vorbim despre credință, atunci trebuie să facem totdeauna o deosebire în mintea noastră. Există un fel de credință care este cu totul deosebită de adevărata credință. Existența și puterea lui Dumnezeu, adevărul Cuvântului Său sunt realități pe care nici Satana și îngerii săi nu le pot tăgădui. Sfânta Scriptură ne spune că „... și dracii cred ... și se înfioară”. (Iacov 2, 19.) Dar aceasta nu este credință. Acolo unde este nu numai credință în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu, acolo unde inima este consacrată Lui, iar simțămintele îi aparțin, acolo este credință: o credință care lucrează prin iubire și care curățește ființa. Prin această credință inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Iar inima care, în starea ei nereînnoită, nu se supunea legii lui Dumnezeu și nici nu se putea supune acum își găsește plăcerea în preceptele ei sfinte, exclamând împreună cu psalmistul: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea”. (Psalmii 119, 97.) Astfel, neprihănirea pe care o dă legea este împlinită în noi, care nu mai trăim „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”. (Romani 8, 1.)

Mai sunt și din aceia care au cunoscut iubirea plină de iertare a Domnului Hristos și care în adevăr doresc să fie copii ai lui Dumnezeu și totuși își dau seama de nedesăvârșirea caracterului lor, de viața lor plină de greșeli și încep să se îndoiască de faptul că

inimile lor au fost cu adevărat reînnoite prin Duhul Sfânt. Unora ca aceștia le spun: Nu dați înapoi cuprinși de disperare! Va trebui adesea să ne plecăm și să plângem la picioarele Domnului Hristos din cauza scăderilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să ne descurajăm. Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmaș, nu suntem lepădați, nu suntem uitați și respinși de Dumnezeu. Nu! Domnul Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi. Ucenicul iubit, Ioan, spunea: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit!” (1 Ioan 2, 1.) Să nu uităm cuvintele Domnului Hristos: „Căci Tatăl însuși vă iubește”. (Ioan 16, 27.) El vrea să vă facă iarăși după chipul Său și să vadă reflectându-se în voi curăția și sfințenia Lui. Dacă vă veți supune Lui, El care a început această lucrare bună în voi, o va duce mai departe până la ziua revenirii Domnului Hristos. Rugați-vă cu mai multă căldură; credeți mai mult! Și atunci când vom ajunge să nu ne mai punem încredere în propria noastră putere, să ne prindem puternic de Răscumpărătorul nostru, atunci îl vom lăuda pe El, care este sănătatea ființei noastre.

Cu cât te vei apropia mai mult de Hristos, cu atât vei recunoaște mai mult păcătoșenia ta, căci atunci vei avea o viziune mai clară, iar imperfecțiunile tale vor apărea mai mari și în vădit contrast cu desăvârșirea Sa. Aceasta este dovada faptului că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea și că influența dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu lucrează în tine.

Nu poate fi iubire profundă pentru Domnul Hristos în inima

care nu-și dă seama de propria ei păcătoșenie. Ființa care este transformată prin harul lui Hristos va admira caracterul Său divin; dar dacă nu ne vedem diformitatea morală, aceasta este dovada de netăgăduit că n-am ajuns să vedem frumusețea și desăvârșirea caracterului Domnului Hristos.

Cu cât vom încerca să ne prețuim mai puțin, cu atât vom căuta să prețuim mai mult curăția și dragostea infinite ale Mântuitorului nostru. O recunoaștere a păcătoșeniei noastre ne îndreaptă către Acela care poate ierta. Când păcătosul, dându-și seama de neputința lui, va căuta pe Hristos, atunci Acesta i Se va descoperi în toată puterea. Cu cât recunoașterea nevoii noastre ne va îndrepta mai mult spre El și spre Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai înalte vor fi convingerile noastre despre caracterul Său și cu atât mai clar vom reflecta chipul Său.

Capitolul 8

Creșterea în Hristos

Schimbarea inimii, prin care devenim copii ai lui Dumnezeu, este numită în Biblie naștere. Ea mai este comparată și cu încolțirea seminței bune semănată de gospodar. Tot la fel cei ce sunt cu adevărat convertiți la Hristos sunt „ca niște prunci născuți de curând”, care trebuie să crească „în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos”. (1 Petru 2, 2; Efeseni 4, 15.) Asemenea seminței bune semănată în țarină, ei trebuie să crească și să aducă roade. Isaia spune că ei vor fi numiți „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui”. (Isaia 61, 3.) În acest fel se iau ilustrații din viața naturală, ca să ne ajute la o mai bună înțelegere a adevărilor ascunse ale vieții spirituale.

Toată înțelepciunea și iscusința omului nu sunt în stare să dea viață nici chiar celui mai mic lucru din natură. Numai prin viața pe care o dă Dumnezeu pot trăi plantele și animalele. Tot astfel, numai prin viața ce vine de la Dumnezeu poate lua ființă viața spirituală în inimile oamenilor. Numai cine este născut „de sus”, numai acela poate deveni părtaș al vieții pe care Domnul Hristos a venit s-o dea. (Ioan 3, 3.)

Așa cum este cu viața, tot la fel este și cu creșterea. Dumnezeu este acela care preface mugurul în floare și floarea în fruct. Prin

puterea Sa se dezvoltă sămânța, „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. (Marcu 4, 28.) Iar profetul Osea spunea poporului Israel că „va înflori asemenea crinului”, „vor da viață grâului și vor înflori ca via”. (Osea 14, 5.7.) Domnul Hristos ne îndeamnă să ne uităm „cu băgare de seamă cum cresc crinii” (Luca 12, 27.) Plantele și florile nu cresc prin propria lor grijă, prin eforturile și preocuparea lor, ci primind ceea ce a prevăzut Dumnezeu că este spre creșterea și viața lor. Copilul nu poate, prin propria lui putere și grijă, să adauge nimic la statura lui. Nici tu nu poți, prin grija și eforturile tale, să obții creșterea spirituală. Planta și copilul cresc datorită faptului că primesc din mediul înconjurător cele necesare pentru viață: aer, lumina soarelui și hrană. Ceea ce aceste daruri ale naturii sunt pentru animale și plante, este Hristos pentru aceia „care se încred în El”. El este „lumina pe vecie”, „un soare și un scut”. (Isaia 60, 19; Psalmii 84, 11.) El va fi „ca roua pentru Israel”. El „va fi ca o ploaie repede, care udă câmpul”. (Osea 14, 5; Psalmii 72, 6.) El este Apa vie, „Pâinea lui Dumnezeu ... care se pogoară din cer și dă lumii viața”. (Ioan 6, 33.)

În darul fără egal al Fiului Său, Dumnezeu a înconjurat lumea întreagă cu o atmosferă de har, tot așa de reală ca și aerul care înconjoară globul pământesc. Toți aceia care aleg să respire această atmosferă dătătoare de viață vor trăi și vor crește până la statura de bărbați și femei în Hristos Isus.

După cum floarea se întoarce după soare, pentru ca razele lui strălucitoare să poată ajuta la desăvârșirea frumuseții și simetriei ei, tot astfel și noi să ne întoarcem spre Soarele neprihănirii, pentru ca

lumina cerului să lumineze asupra noastră, iar caracterul nostru să se dezvolte asemenea caracterului Domnului Hristos.

Domnul Hristos ne învață același lucru atunci când ne spune: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine ... căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 4.5.) Voi sunteți tot așa de dependenți de Domnul Hristos pentru a trăi o viață sfântă, după cum este mlădița dependentă de viță pentru a crește și a aduce roadă. Despărțiți de Hristos nu veți avea viață. Singuri nu veți avea putere să rezistați ispitei sau să creșteți în har și în sfințenie. Rămânând însă în El, veți putea înflori. Trăgându-vă viața din El, din viața Lui, nu veți putea fi nici leneși și nici neroditori. Veți fi atunci asemenea unui pom sădit lângă apa unui râu.

Mulți consideră că trebuie să facă ceva, să aibă o parte în lucrarea de mântuire. Ei s-au încrezut în Hristos pentru iertarea păcatelor, dar acum caută ca prin propriile lor eforturi să trăiască o viață neprihănită. Orice efort de felul acesta va da greș. Domnul Hristos spune că „fără Mine nu puteți face nimic”. Creșterea noastră în har, bucuria noastră, puterea de a fi folositori: toate acestea depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har. El este nu numai Autorul, dar și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie Cel dintâi, Cel de pe urmă și întotdeauna. El trebuie să fie cu noi, nu numai la începutul și sfârșitul căii noastre, ci la fiecare pas. David spunea: „Am necurmat

pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin”. (Psalmii 16, 8.)

Te întrebi: „Cum pot rămâne în Hristos?” În același fel cum L-ai primit la început. „... După cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.” „Și cel neprihănit va trăi prin credință”. (Coloseni 2, 6; Evrei 10, 38.) Tu te-ai predat cu totul lui Dumnezeu ca să fii cu totul al Lui, să-I slujești și să-L ascuți și, în acest scop, ai primit pe Hristos ca Mântuitor al tău personal. Tu n-ai putea nici să faci ispășire pentru păcatele tale și nici să-ți schimbi inima; dar predându-te lui Dumnezeu, crezi că El, din dragoste pentru Domnul Hristos, a făcut toate acestea pentru tine. Prin credință, ai ajuns să fii al lui Hristos și, prin credință, trebuie să crești până la plinătatea măsurii Lui: dând și primind. Trebuie să dai totul: inima, voința, slujirea ta: să te dai pe tine însuți în ascultare deplină de cerințele Lui și să primești totul: pe Domnul Hristos, plinătatea binecuvântărilor Sale, ca El să domnească în inima ta, să fie tăria ta, neprihănirea ta, ajutorul tău veșnic, ca să-ți dea puterea să ascuți. Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineață; fă din aceasta prima ta lucrare! Rugăciunea ta să fie: „O, Doamne, primește-mă să fiu cu totul al Tău. Așez toate planurile mele la picioarele Tale. Folosește-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și lasă ca tot ceea ce fac să fie făcut în puterea Ta”. Aceasta este o lucrare ce trebuie săvârșită zilnic.

Consacră-te în fiecare dimineață lui Dumnezeu pentru ziua aceea! Supune-I toate planurile tale, ca ele să fie aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El, în providența Sa. În acest

fel, zi de zi să-ți încredințezi viața în mâinile lui Dumnezeu și, astfel viața ta va fi din ce în ce mai mult modelată după viața Domnului Hristos.

O viață trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică. Nu va fi extaz sentimental, ci o încredere statornică, plină de pace. Speranța ta nu se află în tine însuși; ea este în Hristos. Slăbiciunea ta se unește cu puterea Lui, neștiința ta cu înțelepciunea Lui, nesiguranța ta cu puterea Lui dăinuitoare. Astfel, tu nu trebuie să te bizui pe tine însuși, nu trebuie să îngădui minții să se ocupe de eul tău, ci să te încrezi în Hristos. Mentea ta să se ocupe de iubirea Lui, de frumusețea și desăvârșirea caracterului Său. Hristos în lepădarea Sa de sine, Hristos în umilința Sa, Hristos în toată curăția și sfințenia Sa, Hristos în nespus de marea Sa iubire: iată care trebuie să fie subiectul contemplării tale. Numai iubindu-L, imitându-L și depinzând în totul de El vei putea fi transformat după chipul și asemănarea Sa.

Domnul Hristos spune: „Rămâneți în Mine”. Aceste cuvinte ne transmit ideea de odihnă, de stabilitate, de încredere. El ne zice iarăși: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.) Cuvintele psalmistului exprimă același gând, când spune: „Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El”. (Psalmii 37, 7.) Iar Isaia ne dă asigurarea că „în liniște și odihnă va fi mântuirea voastră”. (Isaia 30, 15.) Această odihnă însă, nu se capătă prin inactivitate; căci, în invitația Mântuitorului, făgăduința odihnei este legată de chemarea la lucru, la activitate: „Luați jugul Meu asupra voastră ... și veți găsi odihnă”. (Matei 11, 29.) Inima care își găsește cel mai

mult odihna în Hristos va fi cea mai zeloasă și cea mai activă în lucrarea pentru El.

Când mintea se ocupă de eul propriu, ea se înstrăinează de Hristos, izvorul puterii și vieții. De aceea, efortul continuu al lui Satana este de a abate atenția păcătosului de la Mântuitorul, împiedicând astfel unitatea și comuniunea sufletului cu Hristos. Cu plăcerile păcatului, grijile, necazurile și problemele încurcate ale vieții, greșelile altora sau propriile voastre greșeli și nedesăvârșiri: cu unele din acestea sau cu toate laolaltă va căuta el să abată mintea voastră de la Hristos. Să nu ne lăsăm înșelați de șiretlicurile lui. Pe mulți dintre cei care sunt în adevăr conștienți și doritori a trăi pentru Dumnezeu el îi face adesea să se ocupe de propriile lor greșeli și slăbiciuni; despărțindu-i astfel de Hristos, el nădăjduiește să câștige biruința. Să nu facem din eul nostru personal centrul preocupărilor noastre, făcându-ne temeri și griji cu privire la faptul că vom fi mântuiți sau nu. Toate acestea ne îndepărtează sufletul de Izvorul puterii noastre. Încredințează lui Dumnezeu problema rămânerii tale în El și încrede-te în El! Cugetă și vorbește despre Hristos! Fă ca eul tău să dispară în El! Dă la o parte orice îndoială; eliberează-te de teamă! Spune împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.” (Galateni 2, 20.) Rămâi liniștit în Dumnezeu! El este în stare să păzească ce I-ai încredințat. Dacă te vei lăsa în brațele Sale, El te va face să ajungi mai mult decât iubitor prin Cel care te-a iubit.

Când Domnul Hristos a luat asupra Sa natura noastră omenească, El a legat omeneirea de Sine prin legături de iubire ce nu vor putea fi rupte niciodată de nici o putere, afară de cazul că omul singur va alege acest lucru. Satana va căuta întotdeauna să încerce tot felul de ademeniri înșelătoare pentru a ne face să rupem această legătură: să alegem astfel noi înșine să ne despărțim de Hristos. La aceasta trebuie să veghem, să luptăm, să ne rugăm, ca nimeni și nimic să nu ne facă să alegem un alt stăpân, căci noi suntem întotdeauna liberi să facem acest lucru. Dar să păstrăm totdeauna ochii noștri ațintiți la Hristos și El ne va apăra. Privind la Hristos, noi suntem în siguranță. Nimeni nu ne va smulge din mâna Sa. Astfel, dacă vom privi mereu la El, vom fi „schimbați în același chip al Lui, din slavă, prin Duhul Domnului”. (2 Corinteni 3, 18.)

În felul acesta au ajuns primii ucenici să fie asemenea scumpului lor Mântuitor. Când au auzit cuvintele Domnului Hristos, au simțit că au absolută nevoie de El. L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Au fost cu El acasă, la masă, în locuri retrase afară, pe câmp. Ei erau cu El ca niște învățăcei cu învățătorul lor primind zilnic de pe buzele Lui lecții despre adevărul cel sfânt. Au privit la El ca niște slujitori la stăpânul lor, spre a ajunge să cunoască toate îndatoririle lor. Ucenicii erau și ei niște oameni supuși „acelorași slăbiciuni ca și noi”. (Iacov 5, 17.) Ei aveau, ca și noi, aceeași luptă de dus cu păcatul și aveau nevoie de același har pentru a trăi o viață sfântă.

Chiar Ioan, ucenicul iubit, cel care a reflectat cel mai mult asemănarea cu Mântuitorul, nu avea de la natură, din fire, această virtute a caracterului. El nu numai că era: din fire: încrezut și

ambitios după mărire, ci și violent și răzbunător când era ofensat. Dar pe măsură ce caracterul divin al Mântuitorului îi era descoperit, el își recunoștea slăbiciunile și această cunoaștere îl făcea umil. Tăria și răbdarea, puterea și bunătatea, maiestatea și blândețea pe care le-a văzut zilnic în viața Fiului lui Dumnezeu au umplut sufletul său de admirație și iubire. Zi de zi inima sa a fost atrasă spre Hristos, până când, din iubire pentru Învățătorul său, el s-a pierdut din vedere. Temperamentul său răzbunător și ambitios a fost supus puterii modelatoare a Domnului Hristos. Influența regeneratoare a Duhului Sfânt a reînnoit inima sa. Puterea iubirii lui Hristos a lucrat transformarea caracterului său. Acesta este rezultatul sigur al unirii cu Hristos. Când Domnul Hristos locuiește în inimă, întreaga natură este atunci schimbată. Spiritul Domnului Hristos, iubirea Lui înmoaie inima, supun sufletul și înalță cugetele și dorințele noastre către Dumnezeu, către ceruri.

După ce Domnul Hristos S-a înălțat la ceruri, simțământul prezenței Sale era în continuare cu urmașii Săi. Aceasta era o prezență personală, plină de iubire și lumină. Hristos Mântuitorul, care a umblat, a vorbit și S-a rugat cu el, care a rostit cuvinte de nădejde și mângâiere inimilor lor, pe când solia păcii era încă pe buzele Lui, a fost luat la ceruri din mijlocul lor. În timp ce un nor de îngeri îl primea, sunetul vocii Sale a ajuns înapoi la ei asigurându-i: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 20.) El S-a înălțat la ceruri ca Fiu al omului. Ei știau că Domnul Hristos stătea înaintea tronului lui Dumnezeu ca fiind încă Prietenul și Mântuitorul lor; știau că sentimentele Sale erau neschimbate, că se identifică încă cu suferințele neamului omenesc.

El a prezentat înaintea Tatălui meritele sângelui Său prețios, arătând spre rănilor din mâinile și picioarele Sale în amintirea prețului pe care l-a plătit pentru răscumpărării Săi. Ei știau că El S-a înălțat la ceruri ca să le pregătească locașuri și că va veni din nou ca să-i ia la Sine.

Adunându-se laolaltă, după înălțarea Domnului la cer, ucenicii au prezentat cu ardoare cererile lor înaintea Tatălui, în numele Domnului Hristos. Cu teamă sfântă ei s-au plecat în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 16, 23.24.) Ei au întins mâna credinței mai sus și tot mai sus prezentând puternicul argument: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi”. (Romani 8, 34.) Ziua Cincizecimii le-a adus apoi prezența Mângâietorului, despre care Domnul Hristos spusese că „va fi în voi”. În continuare îi asigurase: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite”. (Ioan 14, 17; 16, 7.) De atunci înainte, prin Duhul Sfânt, Domnul Hristos avea să locuiască continuu în inimile copiilor Săi. Unirea lor cu Hristos era acum mai strânsă decât atunci când era personal cu ei. Lumina, iubirea și puterea lui Hristos, care locuiau în ei, străluceau prin ei, așa că oamenii văzându-i se mirau întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și „au priceput că fuseseră cu Isus”. (Faptele Apostolilor 4, 13.)

Tot ceea ce Domnul Hristos a fost pentru ucenicii Săi dorește

să fie și pentru copiii Săi de astăzi, pentru că în ultima Sa rugăciune, având în jurul Său mica grupă a ucenicilor, spusese: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor”. (Ioan 17, 20.)

Domnul Isus Se ruga pentru noi, cerând ca noi să putem fi una cu El, așa cum El este una cu Tatăl. Ce unire minunată este aceasta! Mântuitorul spunea despre Sine: „Fiul nu poate face nimic de la Sine”. „Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui”. (Ioan 5, 19; 14, 10.) Astfel, dacă Hristos locuiește în inimile noastre, El va lucra în noi „și voința și înfăptuirea”. (Filipeni 2, 13.) Atunci noi vom lucra așa cum a lucrat El și vom da pe față același spirit. În acest fel, iubindu-L și rămânând în El, noi vom crește „în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos”. (Efeseni 4, 15.)

Capitolul 9

Viața și faptele noastre

Dumnezeu este pentru întreg Universul izvorul vieții, luminii și bucuriei. Asemenea razelor de lumină de la soare, asemenea apei care se revarsă dintr-un izvor viu, tot așa binecuvântările se revarsă de la Dumnezeu peste toate creaturile Sale. Și oriunde viața lui Dumnezeu se află în inimile oamenilor, ea se revarsă și asupra altora în iubire și binecuvântare.

Bucuria Mântuitorului nostru consta în înălțarea și răscumpărarea celor căzuți în păcat. Pentru realizarea acestui scop, El nu și-a considerat viața ca fiind scumpă înaintea Sa și a suferit crucea și a disprețuit rușinea. Chiar și îngerii sunt totdeauna angajați în a lucra pentru fericirea altora. Aceasta este bucuria lor. Ceea ce inimile egoiste ar socoti drept un serviciu umilitor, adică acela de a sluji celor care sunt nenorociți și, din toate punctele de vedere inferiori lor în caracter și rang, este totuși lucrarea îngerilor fără păcat. Spiritul iubirii Domnului Hristos ce se jertfește pe sine este spiritul care cuprinde întreg cerul și care constituie esența binecuvântărilor Lui. Acesta este spiritul pe care urmașii lui Hristos îl vor avea, lucrarea pe care ei o vor face.

Când iubirea lui Hristos este păstrată ca ceva scump în inimă, asemenea mirosului unui parfum plăcut ea nu poate fi ascunsă. Influența ei sfântă va fi simțită de toți aceia cu care venim în

contact. Spiritul Domnului Hristos în inimă este asemenea unui izvor în deșert, curgând ca să învioreze totul, făcând pe cei ce sunt gata să piară doritori să bea din apa vieții.

Iubirea față de Hristos se va manifesta în dorința de a lucra așa cum a lucrat El, pentru binecuvântarea și înălțarea omenirii. Ea ne va face să avem iubire, bunătate și simpatie față de toate ființele create de cerescul nostru Tată.

Viața Mântuitorului pe pământ n-a fost o viață comodă, închinată Sieși, ci El a muncit din greu, depunând eforturi serioase, neobosite pentru mântuirea omenirii pierdute. Din ieslea de la Betleem până la crucea Golgotei, Domnul Hristos a mers pe calea jertfirii de sine și n-a căutat să fie scutit de sarcini grele, călătorii istovitoare, de griji și lucrări epuizante. El spunea: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. (Matei 20, 28.) Acesta era singurul și marele scop al vieții Sale. Toate celelalte erau secundare și subordonate. Mâncarea și băutura Sa erau acelea de a face voia lui Dumnezeu și a sfârși lucrarea Sa. Eul și interesul egoist n-au avut nici un loc în activitatea Sa.

Tot la fel și cei care sunt părtași harului lui Hristos vor fi gata să facă orice sacrificiu pentru ca și alții, pentru care a murit Domnul Hristos, să poată fi părtași ai darului ceresc. Ei vor face tot ceea ce pot pentru a face mai bună lumea în care trăiesc. Acest spirit este rodul sigur al unui suflet cu adevărat convertit. De îndată ce cineva vine la Hristos, în inima lui se naște dorința de a face cunoscut și

altora ce minunat prieten a găsit în Hristos; căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi ascuns în inima sa. Asemenea lui Filip când a găsit pe Mântuitorul, și noi vom invita pe alții să privească fața Lui. Vom căuta să le arătăm bunătatea atrăgătoare a Domnului Hristos, împreună cu realitățile nevăzute ale împărăției cerurilor. Atunci vom avea o dorință puternică de a merge pe aceeași cale pe care a mers și Domnul Hristos. Vom fi atunci stăpâniți de dorința plină de zel ca și cei din jurul nostru să poată privi „pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29.)

Efortul făcut pentru binecuvântarea altora va avea ca rezultat propria noastră binecuvântare. Acesta a fost de fapt scopul urmărit de Dumnezeu atunci când ne-a dat partea noastră de lucru în cadrul Planului de Mântuire. El a dat astfel oamenilor privilegiul de a deveni părtași de natură divină și, la rândul lor, aceștia să fie o binecuvântare pentru toți semenii lor. Aceasta este cea mai mare onoare, cea mai mare bucurie pe care Dumnezeu o poate da celor credincioși. Cei care devin astfel părtași la lucrarea iubirii divine sunt aduși tot mai aproape de Creatorul lor.

Dumnezeu ar fi putut să încredințeze îngerilor din ceruri lucrarea de vestire a soliei Evangheliei și toată lucrarea slujirii din iubire. El ar fi putut să folosească alte mijloace pentru împlinirea planurilor Sale. Dar în marea Sa iubire, a ales să ne facă conlucrători cu El, cu Domnul Hristos și cu îngerii, pentru ca să putem fi părtași binecuvântării, bucuriei și înălțării spirituale care rezultă din această slujire neegoistă.

Făcându-ne părtași suferințelor Lui, noi suntem aduși în relații de împreună simțire cu Domnul Hristos. Fiecare act de sacrificiu de sine pentru binele altora întărește spiritul binefacerii în inima dăătorului, legându-l tot mai strâns de Răscumpărătorul lumii, care, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. (2 Corinteni 8, 9.) Și când noi împlinim în acest fel scopul divin al existenței noastre, numai atunci viața poate fi o binecuvântare pentru noi.

Dacă vei lucra așa cum Domnul Hristos a stabilit că trebuie să lucreze ucenicii Săi, câștigând suflete pentru El, atunci vei simți nevoia unei experiențe spirituale mai profunde, cum și a unei cunoașteri mai înalte a lucrurilor dumnezeiești; atunci vei înseta și vei flămânzi după neprihănire. Vei lupta atunci cu Dumnezeu în rugăciune și, credința ta va fi întărită, iar sufletul tău va bea și mai mult din izvoarele mântuirii. Întâmpinând împotrivire și încercări, acestea te vor face să te apropii mai mult de Biblie, și te vei ruga mai mult. Atunci vei crește în harul și în cunoștința Domnului Hristos și vei obține o experiență bogată.

Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții dă caracterului profunzime, statornicie și o bunătate plină de iubire asemenea lui Hristos, care aduce celui ce are un asemenea caracter pace și fericire. Atunci aspirațiile vieții sunt mai înalte. Nu mai este loc pentru lenevie și egoism. Aceia care folosesc în acest fel darurile spirituale vor crește și vor deveni puternici spre a lucra pentru Dumnezeu. Ei vor dobândi o înțelegere spirituală mai clară și o credință puternică, mereu crescândă, cum și o mai mare putere în

rugăciune. Duhul lui Dumnezeu lucrând asupra lor „trezește armonii” sfinte în suflet ca răspuns la atingerea divină. Aceia care se consacră astfel unei lucrări dezinteresate, neegoiste, pentru binele altora, lucrează cu atât mai sigur la propria lor mântuire.

Singura cale pentru a crește în har este aceea de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul Hristos: a face tot ceea ce stă în puterile noastre ca să ajutăm și să binecuvântăm pe aceia care au nevoie de ajutorul pe care li-l putem da. Puterea vine prin exercițiu; activitatea este în esență condiția vieții. Aceia care se străduiesc să mențină viețuirea creștină, acceptând în mod pasiv binecuvântările ce vin prin mijloacele harului, fără să facă nimic pentru Hristos nu fac altceva decât încercă să trăiască numai mâncând, fără să și muncească. Dar în cele spirituale, ca și în cele fizice, aceasta are întotdeauna ca rezultat degenerare și decădere. Un om care va refuza să-și folosească membrele sale nu peste mult timp nu va mai avea putere ca să le folosească. Tot la fel și creștinul care nu va folosi puterile pe care i le-a dat Dumnezeu, nu numai că nu va mai crește în Hristos, dar va pierde și puterea pe care o avea.

Biserica lui Hristos este instrumentul folosit de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Misiunea ei este de a duce lumii Evanghelia. Această îndatorire stă asupra tuturor creștinilor. Fiecare, în limitele darului său și ale ocaziilor pe care le are, trebuie să aducă la îndeplinire însărcinarea Mântuitorului. Iubirea lui Hristos, descoperită nouă, ne face datori față de toți aceia care nu-L cunosc. Dumnezeu ne-a dat lumină nu numai pentru noi, ci pentru a o

revărsa și asupra altora.

Dacă urmașii Domnului Hristos ar fi treji la postul datoriei lor, ar fi mii acolo unde astăzi este numai unul care vestește Evanghelia în țările lumii. Toți aceia care nu se pot angaja personal în această lucrare pot totuși s-o susțină cu mijloacele lor, cu simpatia și rugăciunile lor. Și mai este încă mult de lucru pentru suflete chiar în țările așa-zise creștine.

Nu este nevoie să mergem în țările păgâne, nici chiar să părăsim cercul restrâns al familiei, dacă îndatoririle noastre ne rețin aici, ca să lucrăm pentru Hristos. Noi putem face acest lucru în cămin, în comunitate, printre cei care au legătură cu noi, printre cei cu care lucrăm zilnic.

Cea mai mare parte a vieții Mântuitorului pe pământ a fost petrecută lucrând din greu în micul atelier de dulgherie din Nazaret. Îngerii slujitori vegheau pe Domnul vieții pe când Acesta mergea printre țărani și meseriași, nerecunoscut și neonorat. El își îndeplinea tot atât de conștiincios chemarea în timp ce lucra la modestul Său meșteșug, ca și atunci când vindeca pe bolnavi sau când umbla pe valurile răscolite de furtună ale mării Galileii. Tot așa și noi putem umbla și lucra cu și pentru Hristos în cele mai umile îndatoriri și în cele mai de jos poziții ale vieții.

Apostolul spune: „Fiecare, fraților, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat”. (1 Corinteni 7, 24.) Omul de afaceri poate să-și conducă afacerile în așa fel încât, datorită cinstei

și credinței sale, Domnul să fie preamărit. Dacă el este un adevărat urmaș al Domnului Hristos, va demonstra religia lui în tot ce face și va da pe față înaintea oamenilor spiritul lui Hristos. Mecanicul poate fi un reprezentant vrednic și credincios al Aceluia care a muncit din greu în umila Sa viață trăită printre dealurile din Galilea. Toți aceia care poartă numele lui Hristos să lucreze și să se comporte astfel încât ceilalți, văzând faptele lor bune, să slăvească pe Creatorul și Răscumpărătorul lor.

Mulți au găsit scuze pentru faptul că n-au pus darurile lor în slujba lui Hristos, spunând că alții au avut daruri și ocazii mai bune ca ei. A existat chiar ideea că numai cei care sunt în mod deosebit talentați, numai acestora li se cere să-și consacre capacitățile în slujba lui Dumnezeu. Unii au înțeles că talentele au fost date numai unei anumite clase favorizate excluzând pe ceilalți care, bineînțeles, nu sunt chemați să se împărtășească nici de activitatea aceluia, nici de răsplata lor. Dar în parabola Domnului nu sunt prezentate în acest fel lucrurile. Când stăpânul casei a chemat pe slujitori, el a dat fiecăruia partea sa de lucru.

Cu un spirit plin de iubire, putem îndeplini cele mai umile îndatoriri ale vieții „ca pentru Domnul”. (Coloseni 3, 23.) Dacă iubirea lui Dumnezeu este în inimă, ea se va manifesta atunci în viața de fiecare zi. Vom fi atunci înconjurați de parfumul plăcut al prezenței lui Hristos, iar influența noastră va fi spre înălțare și binecuvântare.

Nu trebuie să așteptăm ocazii mari, speciale sau talente

extraordinare pentru ca numai atunci să lucrezi pentru Dumnezeu. Nu trebuie să te gândești ce va gândi lumea despre tine. Dacă viața ta zilnică este o mărturie despre curăția și sinceritatea credinței tale și dacă și ceilalți sunt convinși că dorința ta este să le fi de folos, atunci eforturile tale nu vor fi în totul zadarnice.

Cei mai umili și cei mai săraci dintre ucenicii Domnului Hristos pot fi o binecuvântare pentru alții. Poate că ei nu-și dau seama că fac ceva deosebit de bun, dar prin influența lor tăcută pot pune în mișcare valuri de binecuvântări tot mai adânci și tot mai întinse, ale căror rezultate binecuvântate poate că nu le vor cunoaște decât în ziua răsplătirii finale. Ei nu simt și nici nu au cunoștință despre faptul că fac o lucrare însemnată. Ei nu sunt chemați să se împovăreze singuri cu îngrijorarea pentru reușita lucrării. Ei nu trebuie să facă altceva decât să meargă înainte în liniște, îndeplinind cu credincioșie lucrarea pe care Dumnezeu le-o încredințează, și viața lor nu va fi trăită în zadar. Viața lor proprie va crește atunci mai mult și tot mai mult după chipul Domnului Hristos; ei sunt atunci lucrători împreună cu Dumnezeu în viața aceasta și se pregătesc astfel pentru lucrarea cea mai înaltă și pentru bucuria neumbrită de nimic a vieții veșnice.

Capitolul 10

Cunoașterea de Dumnezeu

Multe sunt căile prin care Dumnezeu caută să ni Se facă cunoscut și să ne aducă astfel în comuniune cu El. Natura vorbește fără încetare priceperii, înțelegerii noastre. Inima care se deschide larg va fi impresionată de dragostea și slava lui Dumnezeu, așa cum sunt ele descoperite în lucrările mâinilor Sale. Urechea care se pleacă să asculte poate auzi și înțelege cele ce Dumnezeu ne transmite prin lucrurile din natură. Câmpiile cele verzi, arborii cei înalți, mugurii și florile, norii cei trecători, picurii de ploaie, murmurul pâraielor, strălucirea bolții cerești: toate acestea vorbesc inimilor noastre și ne invită să-L recunoaștem pe Cel care a făcut toate aceste lucruri.

Mântuitorul nostru lega prețioasele Sale învățături de lucrurile din natură. Copacii, păsările, florile din văi, dealurile, lacurile și cerurile frumoase, ca și întâmplările și împrejurările vieții de fiecare zi, toate erau puse în legătură cu cuvântul adevărului pentru ca astfel, învățăturile Sale să poată fi mereu vii în minte, chiar în mijlocul grijilor și preocupărilor vieții.

Dumnezeu ar dori ca fiii Săi să aprecieze lucrările Sale și să-și găsească plăcerea în frumusețea simplă și liniștitoare cu care El a împodobit căminul nostru pământesc. El este un iubitor al frumosului și, mai presus de orice atracție exterioară, iubește

frumusețea caracterului. El ar dori ca noi să cultivăm curăția și simplitatea, acest farmec tăcut al florilor.

Dacă vom voi să ascultăm, atunci lucrurile create de Dumnezeu ne vor învăța lecțiile prețioase ale ascultării și încrederii. De la stele, care în drumul lor fără urme prin spațiu își urmează de veacuri cursul rânduit lor, până la cea mai mică particulă, toate lucrurile din natură ascultă de voința Creatorului. Iar Dumnezeu Se îngrijește de toate și susține tot ceea ce El a creat. El, care susține lumile nenumărate în imensitatea spațiului, Se îngrijește, în același timp, de nevoile vrăbiuței care-și ciripește fără teamă modestul său cântec. Când oamenii pornesc la istovitoare lor muncă zilnică, ca și atunci când se pleacă în rugăciune, când se culcă seara, sau când se scoală dimineața, când cel bogat benchetuește în palatul său, sau când cel sărac își strânge copiii în jurul mesei lui sărăcicioase, și unii și alții sunt în atenția veghetoare a Tatălui nostru ceresc. Nu se varsă nici o lacrimă fără ca Dumnezeu să nu fi luat cunoștință de ea. Nu există zâmbet pe care El să nu-l fi văzut.

Dacă noi am crede acestea pe deplin, atunci toate îngrijorările noastre neîntemeiate ar dispărea. Viața noastră n-ar mai fi plină de dezamăgiri, așa cum este acum; căci orice lucru, mare sau mic, ar fi așezat în mâinile lui Dumnezeu, care nu este nici pus în încurcătură de mulțimea grijilor și nici copleșit de greutatea lor. Ne-am bucura atunci de o pace lăuntrică de care mulți au fost străini.

Când ființa ta se desfată la privirea frumuseții pline de atracție a pământului, gândește-te la Noul Pământ, care niciodată nu va mai

cunoaște atmosfera înăbușitoare a păcatului și morții și unde fața naturii nu va mai purta deloc umbra blestemului. Lasă ca imaginația să-ți înfățișeze căminul celor mântuiți și nu uita că el va fi mult mai măreț decât poate cea mai strălucită imaginație a ta să și-l închipuie. În diferitele daruri pe care Dumnezeu le-a așezat în natură noi nu putem vedea decât cea mai slabă licărire a slavei Sale. Căci este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. (1 Corinteni 2, 9.)

Poeții și naturaliștii au de spus multe lucruri despre natură, dar creștinismul este acela care se bucură pe deplin de frumusețea pământului și o apreciază la înalta ei valoare, pentru că el recunoaște în toate lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și vede iubirea Lui și în floare și în copac. Nimeni nu poate înțelege deplin însemnătatea dealurilor, a văilor, a râului și a mării dacă nu le privește ca o expresie a iubirii lui Dumnezeu față de om.

Dumnezeu ne vorbește prin lucrările providenței Sale și prin influența Duhului Său asupra inimii. În diferite împrejurări și situații din viața noastră, în schimbările ce se produc zilnic în jurul nostru, noi putem găsi învățături prețioase numai dacă inimile noastre vor fi deschise ca să le priceapă. Psalmistul, înfățișând lucrările providenței lui Dumnezeu spune că „bunătatea Domnului umple pământul”. „Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului”. (Psalmii 33, 5; 107, 43.)

Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său. Aici noi avem în

modul cel mai clar descoperirea caracterului Său, a modului în care Se ocupă de oameni și marea lucrare de mântuire. Aici ne este înfățișată istoria patriarhilor și a profeților cum și a altor bărbați sfinți din vechime. Aceștia erau oameni „supuși acelorași slăbiciuni ca și noi”. (Iacov 5, 17.) În Cuvântul Său vedem cum ei se luptau cu descurajările, asemenea nouă, și totuși cum au prins iarăși curaj și au ajuns biruitori prin harul lui Dumnezeu. Văzând toate acestea, suntem încurajați în alergarea noastră după neprihănire. Când citim despre minunatele experiențe hărăzite lor, despre lumina, dragostea și binecuvântarea de care s-au bucurat și despre lucrarea pe care au făcut-o prin harul care le-a fost dat, Duhul care i-a inspirat pe ei aprinde și în noi flacăra unei dorințe sfinte de a fi asemenea lor în caracter, de a umbla cu Dumnezeu, asemenea lor.

Domnul Hristos spune despre Scripturile Vechiului Testament: și cu atât mai mult este aceasta valabil pentru cele ale Noului Testament: că „ele mărturisesc despre Mine”, Răscumpărătorul, Cel spre care sunt îndreptate toate speranțele noastre privind viața veșnică. (Ioan 5, 39.) Da, întreaga Biblie ne vorbește despre Hristos. De la primul raport cu privire la creațiune: căci „nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”: și până la făgăduința cea mai de pe urmă: „iată Eu vin curând”, noi citim lucrările Sale și ascultăm vocea Sa. (Ioan 1, 3; Apocalipsa 22, 12.) Dacă dorești să cunoști mai bine pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi.

Umple-ți inima cu Cuvântul lui Dumnezeu! El este apa vie care stinge setea ta arzătoare. El este pâinea vie venită din cer. Domnul Hristos declară: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu

beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă”. Și El se explică spunând: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”. (Ioan 6, 53.63.) Corpurile noastre sunt hrănite prin ceea ce mâncăm și bem; și așa cum stau lucrurile în domeniul natural, tot așa este și în cel spiritual. Lucrurile la care medităm vor da tonul și puterea vieții noastre spirituale.

Lucrarea mântuirii este tema asupra căreia îngerii doresc să privească, s-o cunoască; ea va constitui știința și cântul celor mântuiți de-a lungul veacurilor nesfârșite. Nu este oare vrednic să cugetăm profund la ea și să o studiem acum cu multă luare aminte? Iubirea și mila infinită a Domnului Hristos, sacrificiul pe care l-a făcut în favoarea noastră cer din partea noastră cea mai serioasă și mai solemnă cugetare. Să stăruim mai mult asupra caracterului scumpului nostru Mântuitor. Să medităm mai mult asupra lucrării Sale, a Aceluia care a venit să mântuiască pe poporul Lui de păcatele sale. Când contemplăm în acest fel marile teme ale cerului, credința și iubirea noastră vor deveni mai puternice, iar rugăciunile noastre vor fi mai mult și tot mai mult ascultate de Dumnezeu, pentru faptul că ele vor fi mai mult și tot mai mult pline de credință și iubire. Ele vor fi inteligente și călduroase. Va fi atunci o mai statornică încredere în Domnul Hristos și o experiență zilnică și vie a puterii Sale de a mântui în mod desăvârșit pe toți aceia care vin la Dumnezeu prin El.

În timp ce cugetăm la desăvârșirea Mântuitorului nostru, vom dori să fim cu totul transformați și reînnoiți după chipul Său curat. Sufletul nostru va înseta și va flămânzi după asemănarea cu Cel pe

care-L adorăm. Cu cât cugetele noastre se vor ocupa mai mult de Domnul Hristos, cu atât mai mult vom vorbi și altora despre El și-L vom reprezenta în lume prin viața noastră.

Biblia n-a fost scrisă numai pentru cei învățați; dimpotrivă, ea a fost destinată oamenilor de rând. Marile adevăruri necesare pentru mântuirea noastră ne sunt prezentate tot așa de clar ca și lumina zilei; nimeni deci nu va fi dus în rătăcire și nu va pierde cărarea, cu excepția celor care urmează propria lor judecată în loc să urmeze voința lui Dumnezeu, care este așa de clar descoperită în Cuvântul Său.

Nu trebuie să primim învățăturile nici unui om drept învățături ale Sfintelor Scripturi, ci personal trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vom îngădui altora să gândească pentru noi, atunci vom ajunge să avem numai niște energii intelectuale slabe, schiloade și capacități cu totul reduse. Puterile nobile ale minții pot fi așa de pipernicite datorită lipsei de preocupare cu acele subiecte vrednice de atenția lor încât își pierd puterea de a sesiza însemnătatea profundă a Cuvântului lui Dumnezeu. Puterea intelectuală se va dezvolta dacă ea este folosită spre a înțelege legătura dintre subiectele Sfintelor Scripturi, spre a compara text cu text și lucrurile spirituale cu lucrurile spirituale.

Nimic nu este mai puternic pentru întărirea intelectului ca studierea Scripturilor. Pentru dezvoltarea noastră spirituală nici o altă carte nu este așa de puternică ca să înalțe gândurile și să dea putere facultăților intelectuale ca adevărurile vaste și înnobilitoare

ale Sfintelor Scripturi. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum ar trebui să fie, atunci oamenii ar avea vederi atât de largi, caractere atât de nobile și statornice cum rar se văd în zilele noastre.

Dar citirea în fugă a Sfintelor Scripturi nu aduce decât foarte puțin folos. Cineva poate să citească întreaga Biblie și totuși să nu vadă frumusețea ei și nici să nu înțeleagă profunzimea și adâncă ei însemnătate. Studiarea unui pasaj până când însemnătatea lui este pe deplin lămurită, iar legătura lui cu Planul de Mântuire devine evidentă, este de o mai mare valoare decât citirea mai multor capitole fără urmărirea unui anumit scop și fără a învăța din aceasta. Să ai totdeauna Biblia cu tine. Ori de câte ori ai ocazia, citește în ea; caută să-ți fixezi bine textele ei în minte. Chiar și atunci când mergi pe stradă poți citi un pasaj și medita asupra lui, fixându-l astfel bine în minte.

Noi nu putem obține înțelepciunea cerească fără o cercetare serioasă și fără un studiu însoțit de rugăciune. Unele părți ale Sfintelor Scripturi sunt cu adevărat prea clare pentru a putea fi înțelese greșit, dar sunt și alte părți al căror înțeles nu se află la suprafață spre a fi văzut dintr-o singură privire. Atunci trebuie să comparăm text cu text. Trebuie să cercetăm totul cu grijă, reflectând asupra lor cu multă rugăciune. Un astfel de studiu va fi răsplătit din belșug. După cum minerul descoperă filioanele de metal prețios ascunse în sânul pământului, tot astfel cel care cercetează cu perseverență Cuvântul lui Dumnezeu, ca după o comoară ascunsă, va găsi adevăruri de o mare valoare, adevăruri ce sunt ascunse de vederea cercetătorului neglijent. Cuvintele inspirației divine, bine

cumpănite în inimă vor fi asemenea unor pâraie curgând din Izvorul vieții.

Sfânta Scriptură să nu fie niciodată studiată fără rugăciune. Înainte de a deschide paginile ei, trebuie să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt și ea ne va fi dată. Când Natanael a venit la Domnul Hristos, Mântuitorul a exclamat: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug”. „De unde mă cunoști?” a întrebat Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin”. (Ioan 1, 47.48.) Domnul Hristos ne va vedea și pe noi în locurile tainice la rugăciune, dacă îl vom căuta cerând de la El lumină pentru ca să cunoaștem ce este adevărul. Îngerii din sferele de lumină vor fi cu aceia care în umilință și cu cercetare de inimă caută călăuzirea divină.

Duhul Sfânt înalță și preamărește pe Mântuitorul. Este lucrarea Lui aceea de a prezenta pe Hristos, curăția neprihănirii Lui și mântuirea cea mare pe care o avem prin El. Hristos spune: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. (Ioan 16, 14.) Duhul adevărului este singurul învățător eficient al adevărului divin. Cât de mult trebuie că prețuiește Dumnezeu neamul omenesc, că a dat pe unicul Său Fiu să moară pentru noi și apoi a împuternicit pe Duhul Său Sfânt să fie Învățătorul și Călăuzitorul permanent al celui credincios!

Capitolul 11

Înaltul privilegiu al rugăciunii

Dumnezeu ne vorbește prin natură și revelație, prin providența Sa și prin influența Duhului Său Sfânt. Dar toate acestea nu sunt suficiente. Și noi trebuie să deschidem inimile noastre Lui. Pentru a avea o viață spirituală și putere morală, trebuie să avem o continuă și personală legătură cu Tatăl nostru ceresc. Inimile noastre pot fi atrase spre El; putem medita la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale; dar toate acestea nu înseamnă a avea comuniune cu Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Pentru a avea comuniune cu Dumnezeu, noi trebuie să avem să-I spunem ceva cu privire la viața noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să informăm pe Dumnezeu cu privire la persoana noastră, cine suntem noi, ci pentru ca noi să putem fi capabili să-L primim. Rugăciunea nu coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.

Când Domnul Hristos a fost pe pământ, El a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să prezinte nevoile lor zilnice înaintea lui Dumnezeu și să așeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care El le-a dat-o, că cererile lor vor fi ascultate, este de asemenea o asigurare pentru noi.

Însuși Domnul Hristos, în timp ce Se afla printre oameni, Se ruga foarte des, Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre și, făcând astfel, El a devenit un rugător, un petiționar zelos ce căuta să primească de la Tatăl Său energii noi pentru împlinirea datoriei și pentru a face față încercărilor. În toate lucrurile El este exemplul nostru. În necazurile noastre El este asemenea unui frate „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”; dar, fiind fără păcat, ființa Sa se dădea înapoi cu dezgust de la tot ceea ce era rău. Într-o lume plină de păcat, El a trecut prin lupte și chinuri sufletești. Natura Sa omenească făcea ca rugăciunea să devină o necesitate și un privilegiu. El găsea mângâiere și bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia rugăciunii, cu mult mai mult ființele muritoare, slabe și păcătoase trebuie să simtă nevoia de rugăciune continuă și stăruitoare.

Tatăl nostru cerească așteaptă să-și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. Cu toate acestea este de mirare că ne rugăm prea puțin. Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea pornită din sinceritatea inimii celui mai umil dintre copiii Săi; cu toate acestea, se dă pe față o mare lipsă de tragere de inimă din partea noastră de a face cunoscut lui Dumnezeu nevoile noastre. Ce vor gândi îngerii cerului despre noi, sărmanele și neajutoratele ființe omenești, care suntem supuși ispitei și care totuși ne rugăm așa de puțin și avem atât de puțină credință, în timp ce inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre noi gata să ne dea mai mult decât cerem sau gândim noi? Îngerii găsesc o mare

plăcere să se plece înaintea lui Dumnezeu și să stea lângă El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu ca fiind cea mai mare bucurie a lor; totuși, fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, se simt parcă mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale.

Întunericul celui rău învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea: șoptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat. Și toate acestea pentru că ei nu folosesc privilegiile rugăciunii pe care Dumnezeu li le-a dat în această rânduială divină. De ce oare fiii și fiicele lui Dumnezeu să fie atât de întârziatori în a se ruga, știind că rugăciunea este cheia în mâna credinței care deschide tezaurul cerului, unde se găsesc depozitate resursele nepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciuni stăruitoare și continuă veghere, noi suntem în primejdia de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a devia de la calea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii noastre caută mereu să pună piedici în calea spre tronul milei, pentru ca noi să nu putem obține: prin rugăciuni stăruitoare și credință: harul și puterea de a rezista ispitei.

Sunt anumite condiții de îndeplinit, în baza cărora noi putem aștepta ca Dumnezeu să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre. Prima din aceste condiții este aceea ca noi să simțim nevoia după ajutorul Său. El ne-a făgăduit că „va turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat”. (Isaia 44, 3.) Aceia care flămânzesc și însetează după neprihănire, care tânjesc după Dumnezeu, pot fi siguri că vor fi săturați. Inima trebuie deschisă

influenței Duhului Sfânt, căci altfel binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate fi primită.

Marea noastră nevoie de ajutor este ea însăși un argument care pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră. Dar Dumnezeu trebuie căutat și rugat ca El să facă toate aceste lucruri pentru noi. El spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi”. De asemenea: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Matei 7, 7; Romani 8, 32.)

Dacă păstrăm nelegiuire în inimile noastre, dacă stăruim într-un păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va auzi; dar rugăciunea inimii căite și zdrobite va fi totdeauna ascultată. Când am îndreptat tot ceea ce știm că a fost rău, atunci putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Propriile noastre merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinței lui Dumnezeu; ci numai meritele Domnului Hristos, numai acelea ne vor mântui; sângele Său va fi acela care ne va curăți. Totuși, noi avem o lucrare de făcut, și anume aceea de a împlini condițiile ce se cer pentru a fi primiți de Dumnezeu. Un alt element al rugăciunii cu succes este credința. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”. (Evrei 11, 6.) Domnul Hristos a spus ucenicilor Săi: „... orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea”. (Marcu 11, 24.) Credem noi oare pe Dumnezeu pe cuvânt?

Asigurarea aceasta este cuprinzătoare și nelimitată, și Cel care

a dat-o este credincios în îndeplinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuși să credem că Dumnezeu aude și că El va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem așa de greșiți și înguști la vedere, încât uneori cerem lucruri care n-ar fi o binecuvântare pentru noi; dar Tatăl nostru ceresc, pentru că ne iubește, răspunde rugăciunilor noastre dându-ne acele lucruri care sunt în adevăr spre binele nostru și pe care noi înșine am dori să le avem dacă ochii noștri, luminați fiind de Duhul Sfânt, ar putea vedea lucrurile așa cum sunt în realitate. Când ni se pare că nu primim răspuns la rugăciunile noastre, trebuie totuși să ne prindem tare de făgăduințele care ne sunt date, căci timpul răspunsului va veni cu siguranță, și vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Dar a pretinde ca rugăciunea să fie totdeauna împlinită chiar în felul dorit de noi ar fi o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înțelept ca să poată greși și prea bun ca să rețină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu trebuie să ne temem a ne încrede în El, chiar dacă nu vedem imediat un răspuns la rugăciunile noastre. Să ne bazuim pe făgăduința Lui, care este sigură: „Cereți și vi se va da”.

Dacă ne lăsăm călăuziți de îndoielile și temerile noastre, sau dacă încercăm să rezolvăm orice lucru pe care nu-l vedem așa clar înainte de a avea o credință deplină, atunci greutățile și încurcăturile vor crește și se vor înmulți tot mai mult. Dar putem să venim la Dumnezeu, dându-ne seama de neputința și dependența noastră de El, așa cum suntem în adevăr, și în credință plină de umilință și încredere să facem cunoscut lui Dumnezeu dorințele noastre. Și El, a

căruia cunoaștere este fără margini, care vede toate în creațiunea Sa și care conduce totul prin voința și cuvântul Său, poate și va asculta strigătele noastre și va face ca lumina să lumineze în inimile noastre. Prin rugăciuni sincere, suntem aduși în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea: în momentul acela: dovada clară că fața Mântuitorului nostru este aplecată asupra noastră în nespusă milă și dragoste. Totuși lucrurile așa stau. Poate că nu simțim atingerea Sa vizibilă, dar mâna dragostei Sale este asupra noastră plină de bunătate.

Când venim să cerem mila și binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor și iertător în inimile noastre. Cum ne putem oare ruga: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”, și totuși să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6, 12.) Dacă dorim ca rugăciunile noastre să fie ascultate, atunci noi trebuie să iertăm pe alții în același fel și în aceeași măsură în care sperăm să fim și noi iertați.

Stăruința în rugăciune este de asemenea o condiție a ascultării ei. Noi trebuie să ne rugăm necurmat, dacă dorim să creștem în credința și experiența creștină. Noi trebuie să fim „stăruitori în rugăciune”, „să stăruim în rugăciune, veghind în ea cu mulțumiri”. (Romani 12, 12; Coloseni 4, 2.) Apostolul Petru sfătuia pe credincioși să fie „înțelepți și să vegheze în vederea rugăciunii”. (1 Petru 4, 7.) Pavel sfătuia astfel: „în orice lucru duceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”. (Filipeni 4, 6.) „Dar voi, prea iubiților”, spunea apostolul Iuda, „... rugați-vă prin Duhul Sfânt și țineți-vă în

dragostea lui Dumnezeu”. (Iuda 20, 21.) Rugăciunea continuă este legătura sufletului cu Dumnezeu, legătură ce nu poate fi ruptă, astfel încât viața de la Dumnezeu se revarsă în viața noastră, apoi din viața noastră curăția și sfințenia se reîntorc la Dumnezeu.

Este necesară silința în rugăciune; nimeni și nimic să nu te împiedice de la aceasta. Trebuie să depui orice efort spre a păstra deschisă comuniunea dintre Domnul Hristos și ființa ta. Caută să folosești orice ocazie de rugăciune, oriunde ți s-ar oferi ea. Aceia care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, fiind plini de zel și dornici să culeagă toate binecuvântările care le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au spre a se așeza în acel loc în care pot primi razele luminii cerești.

Noi trebuie să ne rugăm în cercul familiei și, mai presus de toate nu trebuie să neglijăm rugăciunea în taină, pentru că aceasta este viața sufletului nostru. Este imposibil să creștem în cele spirituale, dacă rugăciunea este neglijată. Rugăciunea înălțată în familie sau numai în public nu este suficientă. În tăcerea singurătății să deschidem întreaga noastră ființă ochiului cercetător al lui Dumnezeu. Rugăciunea înălțată în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Cel care ascultă rugăciunile. Nici o ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara unor astfel de cereri ascultându-le. În rugăciunea în taină întreaga ființă se eliberează de influențele înconjurătoare, se eliberează de orice frământare. Liniștită și totuși fierbinte, rugăciunea se va înălța astfel la Dumnezeu. Plăcută și durabilă va fi influența care pornește de la Cel care vede în ascuns, a

Căruia ureche este deschisă să audă rugăciunea care pornește dintr-o astfel de inimă. Printr-o simplă și liniștită credință, sufletul păstrează comuniunea cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezeiască ca să-l întărească și să-l susțină în conflictul cu Satana. Dumnezeu este cetățuia puterii noastre.

Roagă-te în cămăruța ta și, mergând la lucrul tău zilnic, lasă ca inima să fie mereu înălțată la Dumnezeu. Astfel a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni în taină se înalță la tronul harului asemenea mirosului prețios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină astfel pe Dumnezeu. Nu există timp sau loc care să fie nepotrivit a înălța rugăciuni lui Dumnezeu.

Nu există nimic care să ne poată împiedica a înălța inimile noastre în rugăciuni stăruitoare. În învălmășeala străzii, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca Acesta să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia atunci când a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Trebuie să avem totdeauna ușa inimii deschisă, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în inima noastră ca un oaspete ceresc.

Deși în jurul nostru s-ar putea să fie o atmosferă infectată, coruptă, noi nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Putem închide orice intrare închipuirilor necurate și gândurilor nesfinte, înălțând inima, ființa

noastră în prezența lui Dumnezeu prin rugăciuni sincere. Cei ale căror inimi sunt deschise ca să primească sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu cerul.

Noi trebuie să ajungem să avem convingeri mai clare despre Domnul Hristos și o înțelegere mai bună a valorii realităților veșnice. Frumusețea sfințeniei trebuie să umple inimile copiilor lui Dumnezeu; iar ca lucrul acesta să se realizeze, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cerești.

Să ne înălțăm ființa spre cer, pentru ca Dumnezeu să ne poată da posibilitatea să respirăm atmosfera cerului. Ne putem ține așa de aproape de Dumnezeu încât în fiecare din încercările neașteptate, cugetele noastre se vor întoarce spre El tot așa de natural după cum se întorc florile spre soare.

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile tale, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale. Poverile tale nu-L vor împovăra și nici nu-L vor obosi. El, care ține socoteala până și de perii capului tău, nu rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă și de îndurare”. (Iacov 5, 11.) Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și chiar de strigătul nostru de durere. Să aducem înaintea Lui tot ceea ce ne apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, pentru că este Cel care ține lumile și guvernează întregul Univers. Nimic din ceea ce, într-un fel oarecare, are legătură cu pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru ca El să nu-l ia în seamă. În experiența noastră nu există un capitol prea întunecat

pentru ca El să nu-l poată citi și nici încurcături așa de dificile pe care El să nu le poată rezolva. Nici o nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nici o îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nici o bucurie nu-l poate încânta și nici o rugăciune sinceră nu-i iese de pe buze fără ca Tatăl nostru ceresc să nu observe, fără ca El să nu manifeste un interes viu pentru toate acestea. Căci El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită, și le leagă rănilor”. (Psalmii 147, 3.) Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare ființă sunt așa de intime și profunde ca și când n-ar mai fi alt om pe pământ de care El să Se îngrijească și pentru care El să fi dat pe Fiul Său mult iubit.

Domnul Hristos a spus: „În ziua aceea, veți cere în Numele Meu, și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu”. „... Eu v-am ales pe voi ... pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea”. (Ioan 16, 26.27; 16, 16.) Dar a te ruga în numele Domnului Hristos înseamnă ceva mai mult decât simpla rostire a numelui Său la începutul unei rugăciuni. A te ruga în numele Domnului Hristos înseamnă a te ruga în spiritul și puterea lui Hristos, ca unii care credem în făgăduințele Sale, ne biziim pe harul Său și înfăptuim lucrările Sale.

Dumnezeu nu dorește ca vreunul dintre noi să se facă pustnic sau călugăr și să se retragă din lume pentru a face numai rugăciuni. Viața noastră trebuie să se asemene vieții Domnului Hristos, și anume pe munte în rugăciune și apoi în mijlocul mulțimii. Cel care nu va face altceva decât să se roage va înceta curând să se mai

roage, sau rugăciunile lui vor deveni o simplă formă. Când oamenii se retrag din viața socială, departe de sfera îndatoririlor creștine și de purtarea crucii, când încetează să mai lucreze cu zel pentru Domnul, care a lucrat cu zel pentru ei, atunci nu mai au pentru ce să se roage și pierd simțământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin personale și egoiste. Ei nu se pot ruga pentru nevoile omenirii sau pentru înălțarea edificiului împărăției lui Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare.

Noi suferim pierderi atunci când neglijăm privilegiul de a ne aduna laolaltă spre a ne întări și încuraja unul pe altul și a sluji lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului Său își pierd atunci din însuflețire și importanță pentru noiembrie Inimile noastre încetează să mai fie iluminate și trezite prin influența lor sfințitoare și puterea noastră spirituală scade. În legăturile noastre, ca creștini, noi pierdem foarte mult prin lipsa de simpatie unul față de altul. Cine se închide în sine ca să trăiască numai pentru el nu se află în poziția pe care Dumnezeu a dorit ca el s-o ocupe. Cultivarea simțămintelor sociale din ființa noastră ne face în stare să simțim cu alții și constituie mijlocul de dezvoltare și de întărire a noastră în serviciul lui Dumnezeu.

Dacă creștinii s-ar aduna unii cu alții, vorbind unul altuia despre iubirea lui Dumnezeu și despre prețioasele adevăruri ale mântuirii, atunci inimile lor s-ar reînvia și ei s-ar întări unul pe altul. Noi putem zilnic să învățăm din ce în ce mai mult despre Tatăl nostru ceresc, căpătând o nouă experiență a harului Său; atunci vom dori să vorbim despre iubirea Lui și făcând astfel inimile noastre vor

fi încălzite și încurajate.

Dacă vom gândi și vom vorbi mai mult despre Domnul Hristos și mai puțin despre noi înșine, vom simți mai mult prezența Sa. Dacă ne-am gândi la Dumnezeu ori de câte ori vedem dovezile grijii Sale pentru noi, L-am păstra totdeauna în cugetele noastre și am simți o plăcere deosebită să-I vorbim și să-I aducem laudă. Noi vorbim despre lucrurile trecătoare, pentru că ne interesează. Vorbim despre prietenii noștri, pentru că îi iubim și împărtășim bucuriile și necazurile cu ei. Totuși avem infinit mai multe și mai mari motive să iubim pe Domnul Dumnezeu decât pe prietenii noștri pământești. Trebuie să fie lucrul cel mai natural din lume acela de a-L face pe El obiectul principal al gândurilor noastre, de a vorbi despre bunătatea Lui și de a spune altora despre puterea Sa. Darurile Sale bogate pe care le-a revărsat asupra noastră n-au fost date cu scopul de a absorbi atât de mult gândurile și iubirea noastră încât să nu mai rămână nimic pentru Dumnezeu; dimpotrivă, ele ar trebui să ne reamintească totdeauna de El și să ne lege cu legăturile iubirii și mulțumirii de Binefăcătorul nostru ceresc. Noi ne ocupăm prea mult de cele de jos. Să ne ridicăm ochii spre ușa deschisă a Sanctuarului de sus, unde lumina slavei lui Dumnezeu strălucește pe fața Domnului Hristos care „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El”. (Evrei 7, 25.)

Noi trebuie să laudăm mai mult pe Dumnezeu pentru „bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor” (Psalmii 107, 8.) Rugăciunile noastre să nu conștie numai în a cere și a primi. Să nu ne gândim numai la nevoile noastre și niciodată la

binecuvântările pe care le primim. Niciodată nu putem spune că ne-am rugat prea mult, dar suntem prea zgârciți atunci când trebuie să mulțumim. Noi suntem continuu primitori ai darului lui Dumnezeu și, cu toate acestea, cât de puțină recunoștință îi arătăm, cât de puțin îi aducem laudă pentru ceea ce a făcut și face pentru noiembrie

În vremurile de demult, Dumnezeu a poruncit poporului Israel atunci când se aduna pentru serviciul divin: „Să mâncați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, și să vă bucurați împreună cu familiile voastre de toate lucrurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul Dumnezeul vostru”. (Deuteronomul 12, 7.) Ceea ce este făcut pentru slava lui Dumnezeu trebuie făcut cu bucurie, cu cântece de laudă și mulțumire și nu cu tristețe și posomorâre.

Dumnezeul nostru este un Tată bun și milostiv; serviciul pe care I-l aducem să nu fie privit ca o activitate împovărătoare și chinuitoare. Trebuie să fie o plăcere să ne închinăm lui Dumnezeu și să luăm parte la lucrarea Sa. Dumnezeu nu dorește ca poporul Său, pentru care a lucrat o mântuire atât de mare, să se comporte ca și când El ar fi un supraveghetor aspru și neînduplecat. El este cel mai bun prieten al lor și când ei se închină înaintea Lui, El vrea ca să fie cu el, să-i binecuvânteze și să-i mângâie, umplându-le inimile cu bucurie și dragoste. Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să găsească mângâiere în serviciul Său, ca ei să aibă mai mult bucurii decât necazuri în lucrarea Sa. El dorește ca aceia care vin să I se închine să aducă cu ei gândurile prețioase ale Iubirii și purtării Sale de grijă, pentru ca să fie astfel întăriți în toate problemele vieții de fiecare zi, pentru ca să primească har și să îndeplinească în mod

cinstit și cu credincioșie toate lucrurile.

Trebuie să venim la crucea Domnului Hristos. Domnul Hristos, și El răstignit, să fie obiectul cugetării, al conversației și al simțămintelor celor mai pline de o sfântă bucurie. Noi trebuie să păstrăm aducerea aminte a fiecărei binecuvântări pe care o primim de la Dumnezeu și atunci când vom ajunge conștienți de marea Lui iubire față de noi, vom fi gata să ne încredem cu totul în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noiembrie

Ființa noastră poate fi mai aproape de cer pe aripile imnurilor de laudă. În curțile cerești, Dumnezeu este adorat cu cântări de laudă, și atunci când îi aducem mulțumirile noastre, serviciul nostru divin se aseamănă cu adorarea oștilor cerești. „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela proslăvește pe Dumnezeu”. (Psalmii 50, 23.) Să venim deci înaintea Creatorului nostru cu bucurie și adâncă închinare, cu „mulțumiri și cântări de laudă”. (Isaia 51, 3.)

Capitolul 12

Ce să facem cu îndoiala

Mulți, îndeosebi aceia care sunt la începutul vieții de creștin, sunt adesea tulburați de unele îndoieli. În Sfânta Scriptură se află multe lucruri pe care ei nu le pot explica sau chiar înțelege, iar Satana se servește de aceste lucruri ca să zdruncine credința lor în Scriptură ca descoperire a lui Dumnezeu. Ei se întreabă: „Cum pot cunoaște eu care este calea cea dreaptă? Dacă în adevăr Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, cum pot să mă eliberez de aceste îndoieli și nedumeriri?”

Dumnezeu niciodată nu ne cere să credem fără să ne dea suficiente dovezi pe care să întemeiem credința noastră. Existența Sa, caracterul Său, adevărul Cuvântului Său: toate acestea sunt întemeiate pe dovezi care apelează la rațiunea noastră, iar dovezile acestea sunt din abundență. Cu toate acestea, Dumnezeu n-a exclus posibilitatea îndoielii. Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi și nu pe demonstrații. Aceia care voiesc să se îndoiască vor avea prilej, în timp ce aceia care în mod sincer doresc să cunoască adevărul vor găsi o mulțime de dovezi pe care să-și întemeieze credința.

Este imposibil pentru o minte mărginită să înțeleagă deplin caracterul lucrărilor Celui Infinit. Pentru inteligența cea mai ascuțită, pentru mintea cea mai cultivată, Cel Prea înalt trebuie să rămână

totdeauna învăluit în ceva tainic. „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă; ce poți face? Mai adâncă decât Locuința morților; ce poți ști?” (Iov 11, 7.8.)

Apostolul Pavel exclamă uimit: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui”. (Romani 11, 33.) Dar, deși „norii și negura îi înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Său de domnie”. (Psalmii 97, 2.) Modul în care El Se comportă cu noi, cum și motivele care-L determină la aceasta pot fi înțelese atât cât este necesar ca să putem discerne mila și iubirea Sa nemărginite, unite cu puterea Lui nespus de mare. Din planurile Lui noi putem înțelege atât cât este spre binele nostru să știm; dar dincolo de aceasta, noi trebuie să ne încredem totuși în brațul Celui Atotputernic și în inima Lui care este plină de iubire.

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului divinului său Autor, cuprinde taine care niciodată nu vor putea fi pe deplin înțelese de ființele mărginite. Intrarea păcatului în lume, întruparea Domnului Hristos, nașterea din nou, învierea și multe alte subiecte prezentate în Sfânta Scriptură sunt taine prea adânci ca să poată fi explicate de mintea omului sau să poată fi înțelese pe deplin. Dar nu avem nici un motiv ca să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu numai pentru faptul că nu putem înțelege tainele providenței Sale. În lumea naturală suntem în permanență înconjurați de taine, pe care nu le putem aprofunda. Cele mai simple forme de viață prezintă probleme pe care chiar și cel mai înțelept gânditor este neputincios

să le explice. Pretutindeni întâlnim minuni care trec peste puterea priceperii noastre. Ne mai mirăm atunci aflând că în lumea spirituală sunt taine pe care de asemenea nu le putem cuprinde? Dificultatea stă numai în slăbiciunea și îngustimea minții omenești. Dumnezeu ne-a dat în Sfintele Scripturi suficiente dovezi despre caracterul lor divin și nu trebuie să punem la îndoială Cuvântul Său pentru motivul că nu putem înțelege toate tainele providenței Sale.

Apostolul Petru spune că în Sfintele Scripturi „sunt lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc spre pierzarea lor”. (2 Petru 3, 16.) Părțile mai dificile, mai grele ale Sfintelor Scripturi au fost folosite de sceptici ca un argument împotriva Bibliei; dar tocmai aceste părți constituie o puternică dovadă despre inspirația divină a Bibliei. Dacă Sfânta Scriptură nu ne-ar spune nimic despre Dumnezeu, ci numai lucruri pe care să le putem înțelege cu ușurință, dacă măreția și maiestatea Sa ar putea fi ușor înțelese de mințile noastre mărginite, atunci Biblia n-ar mai purta dovada de netăgăduit a autorității ei divine. Chiar măreția și tainele subiectelor prezentate în Biblie trebuie să inspire credință în ea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia desfășoară adevărul cu o simplitate și o adaptare perfectă la nevoile și aspirațiile inimii omenești încât a uimit și a umplut de admirație cele mai cultivate minți, făcând în același timp în stare chiar și pe cei mai umili și neînvățați să înțeleagă calea mântuirii. Și totuși, aceste adevăruri, expuse așa de simplu, se ocupă de subiecte atât de înalte și mult cuprinzătoare și atât de cu totul peste posibilitățile noastre de înțelegere încât le acceptăm numai pentru că

Dumnezeu le-a spus. Astfel, Planul de Mântuire este în mod clar expus înaintea noastră, încât fiecare suflet poate vedea pașii pe care trebuie să-i facă în lucrarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în Domnul Isus Hristos, pentru a putea fi mântuit în modul în care a rânduit Dumnezeu. Totuși, dincolo de aceste adevăruri atât de ușor de înțeles, se află tainele care ascund slava Sa: taine care întrec puterea de cercetare a minții omenești, dar care inspiră cercetătorului respect și credință. Cu cât acesta cercetează mai mult Sfânta Scriptură, cu atât mai profundă este convingerea lui că acesta este Cuvântul Viului Dumnezeu, iar rațiunea umană se pleacă în fața maiestății revelației divine.

A recunoaște faptul că noi nu putem înțelege pe deplin marile adevăruri ale Bibliei înseamnă a admite numai că mintea noastră mărginită este neînstare să priceapă nemărginirea, că omul, cu limita lui cunoaștere, nu poate pătrunde planurile Celui Atotștiutor.

Pentru că nu pot aprofunda toate tainele Cuvântului lui Dumnezeu, cei sceptici le leapădă; și nu toți cei care mărturisesc a crede în Evanghelie sunt scutiți de această primejdie. Apostolul spune: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu”. (Evrei 3, 12.) Este numai bine și drept să studiem cu atenție învățăturile Sfințelor Scripturi și să cercetăm „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2, 10), în măsura în care sunt descoperite în Scripturi. În timp ce „lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru”, „lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie”. (Deuteronom 29, 29.) Dar

lucrarea lui Satana este aceea de a perverti puterea de înțelegere a minții omenești. În procesul de cercetare a Scripturii, o oarecare mândrie este amestecată cu considerația față de adevărul biblic, astfel încât oamenii încearcă un simțământ de nerăbdare și înfrângere dacă ei nu pot să explice fiecare pasaj al Sfintelor Scripturi, spre deplina lor satisfacție. Este prea umilitor pentru ei să recunoască faptul că nu pot înțelege Cuvântul inspirat. Ei nu sunt dispuși să aștepte cu răbdare până când Dumnezeu va găsi de bine să le descopere adevărul. Ei consideră că înțelepciunea lor proprie este suficientă să-i facă în stare să înțeleagă Scripturile și, nereușind să le înțeleagă, ei ajung să le tăgăduiască autoritatea. Este adevărat că multe teorii și învățături socotite în popor ca provenind din Biblie nu-și au temelia în învățăturile ei și sunt, de fapt, contrare Cuvântului inspirat. Asemenea lucruri au fost motive de îndoială și nedumerire pentru mulți. Totuși, vina nu trebuie pusă în seama Cuvântului lui Dumnezeu, ci a oamenilor care au denaturat acest Cuvânt.

Dacă ar fi fost posibil pentru ființele create să ajungă la o completă înțelegere a lui Dumnezeu și a lucrărilor Lui, atunci odată ajunși la acest punct, pentru ei n-ar mai exista posibilitatea unor noi descoperiri ale adevărului, nici a creșterii cunoștinței și nici o mai mare dezvoltare a minții și caracterului. Atunci Dumnezeu n-ar mai fi nicidecum Ființa Supremă; iar omul, ajungând la limitele cunoașterii și dezvoltării, ar înceta să mai progreseze. Să mulțumim lui Dumnezeu că lucrurile nu stau astfel. Dumnezeu este de necuprins; „în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. (Coloseni 2, 3.) Și în veacurile nesfârșite cei mântuiți vor

cerceta continuu, vor învăța întruna; totuși, niciodată comorile înțelepciunii, ale bunătății și puterii Sale nu se vor epuiza.

Dorința lui Dumnezeu este ca, începând chiar din această viață, adevărurile Cuvântului Său să fie mereu aduse la cunoștința poporului Său. Există numai o singură cale pe care poate fi obținută această cunoștință. Noi putem ajunge la o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu numai prin iluminarea Duhului Sfânt, prin care acest Cuvânt a fost dat, căci „nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 2, 11-10.) Iar făgăduința Mântuitorului făcută urmașilor Săi a fost: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi”. (Ioan 16, 13-14.)

Dumnezeu dorește ca omul să-și folosească facultățile minții, iar studiul Sfintelor Scripturi va întări și înălța mintea celui credincios mai mult decât orice altceva. Cu toate acestea, noi trebuie să ne ferim de a zeifica rațiunea, care, de fapt, este supusă slăbiciunii și neputinței naturii noastre omenești. Dacă dorim ca Scriptura să nu fie ascunsă înțelegerii noastre, așa încât chiar și cele mai clare adevăruri să rămână neînțelese pentru noi, atunci trebuie să dăm pe față simplitatea și credința unui copilăș care este gata să învețe și care totdeauna dorește ajutorul Duhului Sfânt. Simțământul puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu, cum și al neputinței noastre de a înțelege măreția Lui să ne inspire umilință și, atunci când deschidem Cuvântul Său, să facem lucrul acesta cu o venerație

sfântă, ca și cum am sta în prezența Lui. Atunci când stăm în fața Cuvântului lui Dumnezeu, rațiunea noastră trebuie să recunoască prezența unei autorități superioare, iar inima și mintea noastră trebuie să se plece înaintea marelui EU SUNT.

Sunt multe lucruri care, în aparență, sunt dificile sau neclare dar pe care Dumnezeu le va face simple și pe înțelesul acelor care caută cu ajutorul Său să le înțeleagă. Dar fără călăuzirea Duhului Sfânt, noi vom fi mereu predispuși fie să sucim Scripturile, fie să le interpretăm greșit. Foarte mulți citesc Biblia, dar fără vreun folos și, în multe cazuri, chiar spre răul lor. Când Cuvântul lui Dumnezeu este deschis fără cuvenita venerație și fără rugăciune, când gândurile și simțămintele noastre nu sunt fixate asupra lui Dumnezeu, sau nu sunt în armonie cu voința Sa, atunci mintea este întunecată de îndoieli și chiar studiul Bibliei ajunge să hrănească scepticismul. Vrajmașul sufletelor pune atunci stăpânire pe gânduri și sugerează interpretări care nu sunt corecte. Ori de câte ori cei credincioși nu caută să fie în cuvânt și faptă în armonie cu Dumnezeu, atunci, oricât de cultivați ar fi ei, sunt predispuși să greșească în înțelegerea Scripturilor și nu este sigur să ne încredem în explicațiile pe care ei le dau. Aceia care caută în Sfânta Scriptură contraziceri și nepotriviri sunt lipsiți de discernământ spiritual. Având o viziune neclară, ei vor găsi multe motive de îndoială și necredință în acele lucruri care de fapt sunt clare și simple.

Oricât de deghizată ar fi, în marea majoritate a cazurilor adevărata cauză a îndoielii și scepticismului este alipirea de păcat. Învățăturile și restricțiile înfățișate în Cuvântul lui Dumnezeu nu

sunt plăcute inimii pline de mândrie și iubitoare de păcat, iar cei care nu vor să asculte de cerințele lui sunt gata să se îndoiască de autoritatea sa. Ca să putem înțelege adevărul, noi trebuie să avem o dorință sinceră de a cunoaște acest adevăr și o predispoziție binevoitoare a inimii de a-l asculta. Și toți aceia care se apropie în acest spirit de studiul Sfintelor Scripturi vor găsi o mulțime de dovezi că ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu și vor ajunge la o înțelegere a adevărilor lui care îi va putea face înțelepți spre mântuire.

Domnul Hristos a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu”. (Ioan 7, 17.) În loc de a pune la îndoială și a critica ceea ce nu înțelegi, ia aminte la lumina care strălucește deja asupra ta și atunci vei primi o mai mare lumină. Prin harul lui Hristos, îndeplinește-ți orice îndatoriri care sunt deja clare înțelegerii tale și vei fi atunci în stare să înțelegi și să îndeplinești pe cele de care te îndoiești acum.

Există o dovadă care este la îndemâna tuturor: atât a celor mai cultivați, cât și a celor mai neînvățați: și anume dovada experienței. Dumnezeu ne invită să experimentăm pentru noi realitatea Cuvântului Său, adevărul făgăduințelor Sale. El ne îndeamnă „să gustăm și să vedem ce bun este Domnul”. (Psalmii 34, 8.) În loc de a ne baza pe cuvântul altora, să gustăm și să vedem noi înșine. El declară: „Cereți și veți căpăta”. (Ioan 16, 24.) Făgăduințele Sale vor fi împlinite. Ele n-au dat greș niciodată, nici nu pot da greș vreodată. Pe măsură ce ne apropiem de Domnul Hristos și ne bucurăm de plinătatea iubirii Sale, îndoiala și întunericul vor dispărea în lumina

prezenței Sale.

Apostolul Pavel spune că Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui”. (Coloseni 1, 13.) Și oricine a trecut de la moarte la viață este în stare să adeverească faptul că „Dumnezeu spune adevărul”. (Ioan 3, 33.) Unul ca acesta poate mărturisi în mod sigur: „Eu am avut nevoie de ajutor și l-am găsit în Domnul Hristos. Orice nevoie mi-a fost împlinită și foamea sufletului meu a fost satisfăcută; acum Biblia este pentru mine, în adevăr, descoperirea Domnului Hristos. Te întrebi de ce cred eu în Domnul Hristos? Pentru că El este pentru mine un Mântuitor divin. De ce cred eu în Sfânta Scriptură? Pentru că în ea am găsit vocea lui Dumnezeu vorbind sufletului meu”. Noi trebuie să avem în noi înșine dovada că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu și că Domnul Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Noi știm că nu urmărim niște povești născocite de iscusința omenească.

Apostolul Pavel îndemna pe frații săi să crească „în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 3, 18.) Când copiii lui Dumnezeu vor crește în har, vor avea o continuă și clară înțelegere a Cuvântului Său. Ei vor discerne atunci o nouă lumină și o nouă frumusețe a adevărilor sfinte. Acest lucru a fost valabil în istoria bisericii de-a lungul tuturor veacurilor și va continua să fie astfel până la sfârșit. Căci „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”. (Proverbe 4, 18.)

Prin credință noi putem privi în viitor și putem lua făgăduințele lui Dumnezeu ca o garanție a creșterii puterii noastre intelectuale, unind facultățile noastre omenești cu cele divine, aducând întreaga putere a ființei noastre în legătură directă cu izvorul luminii. Să ne bucurăm de faptul că tot ceea ce ne-a nedumerit în lucrările providenței lui Dumnezeu va fi clarificat atunci, iar lucrurile care erau greu de înțeles vor fi atunci explicate; iar acolo unde mintea și înțelegerea noastră limitată vedeau numai confuzie și planuri zădărnice vom ajunge să vedem cea mai perfectă și cea mai frumoasă armonie. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”. (1 Corinteni 13, 12.)

Capitolul 13

Bucuria în Domnul

Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să fie reprezentanți ai Domnului Hristos, pentru a înfățișa tuturor bunătatea și mila lui Dumnezeu. După cum Domnul Hristos ne-a descoperit adevăratul caracter al Tatălui, tot astfel și noi trebuie să descoperim pe Domnul Hristos unei lumi care nu cunoaște iubirea Lui plină de milă și bunătate. „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume”, spunea Domnul Hristos, „așa i-am trimis și Eu pe ei în lume”. „Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17, 18.23.) Apostolul Pavel spune ucenicilor Domnului Hristos: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos”, „cunoscută și citită de toți oamenii”. (2 Corinteni 3, 32.) Prin fiecare dintre copiii Săi Domnul Hristos trimite câte o epistolă lumii. Dacă ești urmaș al Domnului Hristos, atunci prin tine El trimite o epistolă familiei, localității și străzii unde locuiești. Domnul Hristos locuind în tine dorește să vorbească inimilor acelora care nu-L cunosc. Poate că ei nu citesc Sfânta Scriptură sau n-au ajuns să audă vocea Lui care le vorbește de pe paginile ei; poate ei nu văd dragostea lui Dumnezeu manifestată în lucrările Sale. Dar dacă ești un adevărat reprezentant al Domnului Hristos, atunci este posibil ca prin tine ei să poată fi conduși să înțeleagă ceva din bunătatea Lui și să fie câștigați ca să-L iubească și să-I slujească.

Creștinii sunt puși ca purtători de lumină pe calea spre ceruri.

Ei trebuie să reflecte lumii lumina pe care o primesc de la Hristos. Viața și caracterul lor să fie astfel încât prin ei și alții să ajungă să aibă o concepție dreaptă despre Hristos și lucrarea Sa.

Dacă noi reprezentăm cum se cuvine pe Hristos, atunci noi vom face ca slujirea Sa să apară cât mai atrăgătoare, cum de fapt și este. Creștinii care adună întunecime și tristețe în sufletele lor și care murmură și se plâng dau celorlalți o falsă înfățișare a lui Dumnezeu și a vieții creștine. Ei lasă impresia că Dumnezeu nu are plăcere să vadă pe copiii Săi fericiți și prin aceasta dau o mărturie falsă despre Tatăl nostru ceresc.

Satana tresaltă de bucurie atunci când poate duce pe copiii lui Dumnezeu la necredință și descurajare. El găsește plăcere în a ne vedea că am ajuns să nu ne mai încredem în Dumnezeu și să ne îndoim de bunăvoința și puterea Lui de a ne mântui. Celui rău îi face plăcere atunci când noi ajungem să credem că Dumnezeu ne vrea răul prin acțiunile providenței în favoarea noastră. Este lucrarea lui Satana aceea de a înfățișa pe Dumnezeu ca lipsit de orice milă și înțelegere pentru noi, oamenii. El răstălmăcește adevărul cu privire la Dumnezeu. El umple imaginația cu idei false despre Dumnezeu, și astfel în loc să cugetăm la adevărul despre Tatăl nostru ceresc, noi înșine ocupăm prea adesea mintea noastră cu ideile false ale lui Satana și dezonorăm pe Dumnezeu prin neîncredere în El și murmurare împotriva Sa. Satana caută întotdeauna să facă din viața religioasă o viață plină de tristețe. El dorește ca ea să pară apăsătoare și foarte grea. Atunci când creștinul, în propria sa viață, trăiește o astfel de religie, el susține prin necredința sa minciunile lui

Satana.

Mulți, de-a lungul vieții, se ocupă prea mult cu greșelile, căderile și dezamăgirile lor încât inimile le sunt pline de tristețe și descurajare. În timp ce mă aflam în Europa, o soră care era tocmai în această situație și care ajunsese la disperare, mi-a scris, cerându-mi un cuvânt de încurajare. După ce am citit scrisoarea, în noaptea aceea am visat că mă aflam într-o grădină și cineva care părea că este proprietarul acelei grădini mă conducea pe diferitele ei cărări. Eu culegeam flori și mă bucuram de parfumul lor, când această soră, care mergea alături de mine, mi-a atras atenția asupra unor tufe de mărarci urâți la vedere, care îi închideau drumul. Din această cauză, era amărâtă și plângea. Ea nu mergea pe cărare urmând pe stăpânul grădinii care ne conducea, ci se mișca numai printre spini și mărarci. „O”, se plângea ea, „nu este oare păcat că această frumoasă grădină este stricată de mărarci?” Atunci cel ce ne călăuzea îi spuse: „Lasă mărarci, nu te mai ocupa de ei, pentru că ei te rănesc numai. Culege trandafiri, crini și garoafe”.

Oare n-ai avut și momente luminoase în experiența ta? N-ai avut oare ocazii prețioase când inima ți-a tresăltat de bucurie răspunzând lucrării Duhului lui Dumnezeu? Când privești înapoi și răsfoiești capitolele cuprinzând experiența vieții tale, nu găsești oare și pagini plăcute? Nu cresc oare făgăduințele lui Dumnezeu, asemenea florilor plăcut mirositoare, pretutindeni de-a lungul cărării vieții tale? Nu vei lăsa tu oare ca frumusețea și dulceața lor suavă să-ți umple inima de bucurie?

Spinii și măcăcinii nu vor face decât să te rănească și să-ți producă durere; și dacă îi culegi numai pe aceștia și îi dai și altora, atunci, pe lângă faptul că disprețuiești bunătatea lui Dumnezeu, nu împiedici tu oare și pe cei din jurul tău să umble pe calea vieții?

Nu este un lucru înțelept acela de a strânge toate amintirile neplăcute ale trecutului, cu nedreptățile și dezamăgirile lui, de a vorbi despre ele și a ne lamenta din pricina lor până când ajungem copleșiți de descurajare. Un creștin descurajat este plin numai de întuneric, excluzând din sufletul său lumina lui Dumnezeu și aruncând o umbră asupra cărării altora. Mulțumim lui Dumnezeu pentru tabloul luminos pe care ni l-a dat! Să adunăm laolaltă binecuvântatele asigurări ale iubirii Sale, ca să le putem avea totdeauna înaintea ochilor; Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcând divinitatea Sa în haina naturii omenești, pentru ca să poată răscumpăra pe păcătos de sub puterea lui Satana; biruința câștigată de El în favoarea noastră, deschizând astfel cerul înaintea oamenilor și înfățișând privirii noastre locul în care Dumnezeirea își descoperă slava; neamul omenesc căzut, dar ridicat din ruina în care îi aruncase păcatul și adus iarăși în legătură cu Dumnezeul cel infinit, trecând cu bine încercarea divină prin credința în Mântuitorul nostru, îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul măririi Sale: iată tablouri pe care Dumnezeu dorește ca noi să le contemplăm.

Când începem să punem la îndoială iubirea lui Dumnezeu și să nu ne mai încredem în făgăduințele Lui, atunci îl dezonorăm și întristăm pe Duhul Său Sfânt. Cum s-ar simți o mamă dacă copiii ei

s-ar plânge tot mereu de ea, ca și când ea n-ar fi făcut totul pentru binele lor, deși eforturile întregii ei vieți au fost închinare creșterii și ajutorării lor? Dacă copiii s-ar îndoii de iubirea ei, atunci inima ei ar fi zdrobită. Cum s-ar simți oare un părinte dacă ar fi tratat astfel de copiii săi? Cum ne privește oare Tatăl nostru ceresc atunci când dăm pe față neîncredere față de iubirea Lui care L-a determinat să dea pe unicul Său Fiu ca noi să trăim prin El? Apostolul Pavel scrie: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” (Romani 8, 32.) Cu toate acestea, cât de mulți sunt aceia care, dacă nu prin cuvintele lor, atunci prin faptele lor spun că „Domnul n-a spus lucrurile acestea pentru mine. Poate că El iubește pe altcineva, dar nu mă iubește pe mine”!

Toate acestea aduc vătămare propriului tău suflet, căci orice cuvânt de îndoială pe care îl rostești este o invitație adresată ispitelor lui Satana; el întărește în tine tendința spre îndoială și îndepărtează de la tine pe îngerii slujitori. Când Satana te ispitește, nu rosti nici un cuvânt de îndoială sau tristețe. Dacă alegi să deschizi ușa în fața ispitelor lui, atunci mintea ți se va umple de neîncredere și întrebări de răzvrătire. Dacă-ți faci cunoscut sentimentele atunci orice îndoială pe care ai exprimat-o nu numai că te va influența pe tine, dar va fi o sămânță care va încolți și va aduce roade în viața altora, astfel că va fi imposibil să lupți împotriva influenței cuvintelor rostite de tine. Poate că vei fi în stare să te eliberezi de ispitele și cursele lui Satana, dar alții care au fost determinați la aceasta de influența ta poate că nu vor putea să scape de necredința pe care le-ai sugerat-o. Cât de important este deci ca noi să rostim numai acele

cuvinte care vor da putere spirituală și viață.

Îngerii ascultă cu atenție ca să audă ce fel de mărturie dai, ce spui tu lumii despre Stăpânul tău ceresc. Conversația ta să-L aibă ca subiect pe El, care trăiește ca să mijlocească pentru tine înaintea Tatălui. Când dai mâna cu un prieten, pe buzele tale și în inima ta să fie laude la adresa lui Dumnezeu. Faptul acesta va îndrepta cugetele lui la Domnul Hristos.

Noi toți avem de făcut față încercărilor; toți avem dureri greu de suportat, ispite cărora cu greu se poate rezista. Dar nu trebuie să-ți spui necazurile semenilor tăi, ci prezintă totul în rugăciune lui Dumnezeu. Trebuie să-ți faci ca regulă de viață de a nu rosti vreodată un cuvânt de îndoială sau descurajare. Poți face foarte mult pentru iluminarea vieții altora și pentru susținerea eforturilor lor prin cuvinte dătătoare de nădejde și bucurie sfântă.

Multe suflete curajoase sunt asaltate teribil de ispite, aproape gata să se prăbușească în conflictul lor cu sine și cu puterile răului. Nu descuraja un astfel de suflet în lupta lui cea grea. Încurajează-l prin cuvinte de mângâiere, pline de nădejde, care să-l susțină în drumul său. În acest fel, lumina lui Hristos pornind de la tine va ilumina pe alții. „Nici unul din noi nu trăiește pentru sine”. (Romani 14, 7.) Chiar fără să ne dăm seama, prin influența noastră alții pot fi încurajați și întăriți, sau pot fi descurajați și îndepărtați de la Domnul Hristos și adevăr.

Sunt mulți aceia care au o idee greșită despre viața și caracterul

Domnului Hristos. Ei gândesc că El a fost lipsit de căldură și seninătate și că a fost neînduplecat, sever și lipsit de bucurie. În foarte multe cazuri, întreaga experiență creștină este influențată de aceste vederi întunecate.

Se spune adesea despre Domnul Hristos că a plâns dar că niciodată n-a fost văzut zâmbind. În adevăr, Mântuitorul nostru a fost un Om al durerilor și obișnuit cu suferința, pentru că și-a deschis inima pentru toate durerile oamenilor. Dar deși viața Sa a fost o viață de lepădare de sine și umbrită de dureri și griji, spiritul Său n-a fost însă niciodată zdrobit. Fața Sa nu purta expresia durerii și nemulțumirii, ci era totdeauna expresia păcii și seninătății. Inima Sa era un izvor de viață și oriunde mergea, ducea cu Sine odihna și pacea, bucuria și fericirea.

Mântuitorul nostru era de o profundă seriozitate și de un zel intens, dar nu era niciodată întunecat și ursuz. Viața acelor care îi urmează exemplul va fi plină de planuri serioase; ei vor avea o profundă înțelegere a răspunderii personale. Ușurătatea va dispărea; nu va mai fi vorba de plăceri zgomotoase și nici de glume grosolane, căci religia Domnului Hristos aduce pacea asemenea unui râu. Ea nu stinge lumina bucuriei; nu scade amabilitatea și nici nu întunecă fața luminoasă și zâmbitoare. Hristos n-a venit să I se slujească, ci să slujească; și când iubirea Lui domnește în inimile noastre, atunci îi vom urma exemplul.

Dacă în mintea noastră păstrăm cu precădere faptele lipsite de bunăvoință și nedrepte ale altora, atunci vom găsi că este imposibil

să-i iubim așa cum Hristos ne-a iubit pe noi; dar dacă cugetele noastre se vor ocupa de iubirea minunată și de mila Domnului Hristos manifestate față de noi, atunci același spirit îl vom da și noi pe față în legăturile cu alții. Trebuie să ne iubim și să ne respectăm unii pe alții, în ciuda greșelilor și imperfecțiunilor pe care nu putem să nu le observăm. Atunci va fi cultivată umilința și neîncrederea în sine și se va da pe față o răbdătoare delicatețe față de greșelile altora. Aceasta va nimici în noi orice egoism și ne va face să avem o inimă largă și generoasă.

Psalmistul spune: „Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară, și umblă în credincioșie”. (Psalmii 37, 3.) „Încrede-te în Domnul”. Fiecare zi își are poverile, grijile și încurcăturile ei, iar când ne întâlnim, cât de gata suntem noi să vorbim despre greutățile și încercările noastre. Astfel lăsăm să pătrundă în inimile noastre atâtea necazuri de împrumut, atâtea temeri; dăm glas unei apăsătoare poveri de neliniște, încât se poate crede că noi n-avem un Mântuitor iubitor și plin de milă, gata să răspundă cererilor noastre și să ne fie un ajutor totdeauna prezent în caz de nevoie.

Unii sunt totdeauna cuprinși de teamă și de griji închipuite. Ei sunt zilnic înconjurați de dovezi iubirii lui Dumnezeu și în fiecare zi se bucură de bunătățile providenței Sale; dar ei nu iau seama la toate aceste binecuvântări. Minte lor se ocupă continuu de ceva neplăcut, de care se tem că li s-ar putea întâmpla, sau de unele dificultăți care în adevăr pot exista, dar care, deși foarte mici, le orbesc ochii ca să nu vadă mulțimea lucrurilor pentru care ar trebui să fie mulțumitori lui Dumnezeu. Greutățile pe care unii ca aceștia le

întâmpină, în loc să-i apropie de Dumnezeu, singurul Izvor al ajutorului pentru ei, îi îndepărtează de El, pentru că trezesc în ei neliniște și murmurare.

Și atunci este bine să fim așa de necredincioși? De ce să fim oare nerecunoscători și fără încredere? Domnul Hristos este Prietenul nostru; cerul întreg este interesat în bunul nostru mers. N-ar trebui să îngăduim ca problemele și îngrijorările vieții de fiecare zi să ne tulbure sufletul și să ne întunece fața. Dacă totuși facem acest lucru, atunci totdeauna vom avea ceva care să ne tulbure și să ne necăjească. N-ar trebui să ne complăcem în griji care nu fac altceva decât să ne chinuiască și să ne istovească, dar care nu ne ajută să suportăm încercările.

Este posibil să ajungi în mari greutateți în activitatea ta; perspectivele poate că devin din ce în ce mai întunecate și ești amenințat cu pierderi mari; nu trebuie să te descurajezi; aruncă grijile tale asupra lui Dumnezeu, rămâi calm și plin de voie bună. Roagă-te pentru înțelepciunea de a rezolva problemele vieții tale cu tact, prevenind astfel pierderi și dezastre. În dreptul tău adu la îndeplinire tot ceea ce poți pentru a avea bune rezultate. Domnul Hristos a făgăduit ajutorul Său, dar nu ne-a scutit de eforturi. Atunci când, sprijinindu-te pe Hristos: Ajutorul nostru: ai făcut tot ce ai putut, primește cu bucurie rezultatele.

Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de grijile vieții. Dar Domnul nu ne amăgește. El nu ne spune: „Nu vă temeți, căci pe calea vieții voastre nu sunt primejdii”. El știe că sunt

încercări și primejdii și Se poartă cu noi sincer și deschis. El nu plănuiește să scoată acum pe copiii Săi din lumea de păcat și răutate, ci îi îndreaptă spre un loc sigur de scăpare. Rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi era: „Nu Te rog să-i iei din lume ci să-i păzești de cel rău”. „în lume” spunea Mântuitorul, „veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

În predica Sa de pe munte, Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi lecțiile necesare ale încrederii în Dumnezeu. Învățăturile acestea erau rânduite să încurajeze pe copiii lui Dumnezeu din toate veacurile și au ajuns până la noi, astăzi, pline de învățătură și mângâiere. Mântuitorul îndreaptă atenția urmașilor Săi la păsările cerului, cum își ciripesc cântecele de laudă, libere de orice grijă, căci „ele nici nu seamănă, nici nu seceră”. Cu toate acestea, Atotputernicul Tată ceresc Se îngrijește de nevoile lor. Și Mântuitorul întreabă: „Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6, 26.) Marele Purtător de grijă al oamenilor și al animalelor își deschide mâna și îndestulează trebuințele tuturor făpturilor Sale. Păsările cerului nu sunt trecute nici ele cu vederea. Dumnezeu nu le pune hrana direct în cioc, dar Se îngrijește de proviziile necesare nevoilor lor. Ele trebuie să strângă însă singure grăunțele de care El S-a îngrijit să fie împrăștiate pentru ele. Ele trebuie să pregătească materialul necesar pentru micuțele lor cuiburi. Ele trebuie să-și hrănească puișorii. Și ele merg cântând la lucrul lor căci „Tatăl ceresc le hrănește”. Și oare „nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele”? Nu suntem noi oare închinători inteligenți și spirituali, de o mai mare valoare decât păsările cerului? Oare Creatorul nostru, Păstrătorul vieții noastre, Cel care ne-a făcut după

chipul și asemănarea Sa, nu Se va îngriji de toate trebuințele noastre, dacă ne vom încrede în El?

Domnul Hristos a îndreptat atenția ucenicilor Săi la florile de pe câmp care cresc într-o bogată varietate, strălucind în simplitatea frumuseții pe care cerescul nostru Tată le-a dat-o, ca expresie a iubirii Sale față de om. El spune: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp”. Frumusețea și simplitatea florilor din natură întrec cu mult splendoarea lui Solomon. Cea mai strălucită îmbrăcăminte, produs al artei și iscusinței omenești, nu se poate compara cu grația naturală și frumusețea încântătoare ale florilor creațiunii lui Dumnezeu.

Domnul Hristos întreabă: „... Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este și mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6, 28.30.) Dacă Dumnezeu, Artistul divin, dă frumusețea și varietatea culorilor unor simple flori care pier într-o zi, cu cât mai multă grijă va avea El de aceia care sunt creați după chipul și asemănarea Sa? Această lecție a Domnului Hristos este o muștrare pentru teama, neliniștea și îndoielile inimii lipsite de credință.

Dumnezeu dorește să vadă pe toți fiii și fiicele Sale fericiți, plini de pace și ascultători. Domnul spune: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 14, 27; 15, 11.)

Fericirea care este căutată din motive egoiste, în afara căilor datoriei, este o fericire nesigură, îndoielnică și temporară; ea trece, și sufletul ajunge gol și trist; dar în slujirea lui Dumnezeu găsim bucurie și satisfacție; cel credincios nu este lăsat să bătătorească cărări nesigure; el nu este expus unor regrete și dezamăgiri zadarnice. Chiar dacă nu gustăm plăcerile acestei vieți, putem totuși să fim bucuroși privind dincolo, spre bucuria vieții veșnice.

Dar chiar și aici, cei credincioși pot avea bucuria comuniunii cu Hristos; ei pot avea lumina iubirii Sale și mângâierea continuă a prezenței Sale. Fiecare pas în viață ne poate aduce mai aproape de Hristos, ne poate da o experiență mai profundă a iubirii Sale și ne poate aduce un pas mai aproape de căminul binecuvântat al păcii. De aceea, să nu ne părăsim încrederea noastră, ci să avem o convingere de nestrămutat, mai tare ca oricând. „Până aici Domnul ne-a ajutat” și ne va ajuta până la sfârșit. (1 Samuel 7, 12.) Să ne aducem aminte de dovezile monumentale ale iubirii lui Dumnezeu, de ceea ce a făcut pentru mângâierea noastră, salvându-ne din mâna nimicitorului. Să păstrăm vii în memoria noastră toate dovezile îndurării lui Dumnezeu, pe care le-a manifestat față de noi, lacrimile pe care le-a șters, durerile pe care le-a alinat, necazurile, temerile îndepărtate, nevoile pe care le-a satisfăcut și binecuvântările pe care le-a revărsat asupra noastră: întărindu-ne astfel pentru tot ceea ce mai avem de întâmpinat în peregrinajul nostru.

Ne putem aștepta la noi greutăți în lupta viitoare a credinței și vieții, dar putem privi la cele din trecut, ca și la cele ce vor veni și să

spunem: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”. „Și puterea ta să țină cât zilele tale”. (Deuteronomul 33, 25.) Încercările nu vor fi mai mari decât puterea care ne-a fost dată ca să le suportăm. De aceea, să punem mâna la lucru, oriunde este ceva de făcut, având încredințarea că, orice ar veni, ne va fi dată puterea necesară, proporțională cu încercările prin care trecem.

În curând, porțile cerului vor fi deschise pentru a primi pe copiii lui Dumnezeu, iar de pe buzele Regelui măririi va răsună în urechile lor, asemenea unei melodii armonioase, binecuvântarea: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. (Matei 25, 34.)

Atunci cei răscumparați vor fi primiți în căminul pe care Domnul Hristos îl pregătește pentru ei. Acolo cei cu care vor fi împreună nu vor mai fi cei răi de pe pământ, mincinoșii, idolatrii, cei necurați, cei lipsiți de credință, ci ei vor fi laolaltă cu cei care au biruit pe Satana și care prin harul divin și-au format niște caractere desăvârșite. Orice tendință spre păcat, orice nedesăvârșire care le-au dat de lucru aici, pe pământ, au fost spălate prin sângele Domnului Hristos și acum au ajuns să aibă parte de strălucirea slavei Sale, care întrece cu mult strălucirea soarelui. Iar frumusețea morală, desăvârșirea caracterului Său, strălucește în și prin ei, întrecând cu mult strălucirea exterioară. Ei sunt fără vină înaintea înaltului tron alb al lui Dumnezeu, fiind părtași ai unității și privilegiilor îngerilor.

Având în vedere această moștenire glorioasă care așteaptă pe cel credincios, „ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?”

(Matei 16, 26.) El poate fi sărac și totuși să posede în el o valoare și o demnitate pe care lumea nu le poate da. Sufletul răscumpărat și eliberat de păcat, cu toate puterile sale nobile consacrate slujirii lui Dumnezeu, este de o valoare neîntrecută, iar în ceruri este bucurie înaintea lui Dumnezeu și a sfinților îngeri chiar și pentru un singur suflet mântuit, bucurie exprimată prin cântări de sfântă biruință.